Dedičstvo inkvizítora

Artemy Kravcov

Dedičstvo inkvizítora

Artemy Kravcov

2025

Vatikánsky archivár náhodou nájde skrytý rukopis, ktorý opisuje metódu tajného rádu, ktorý ovláda spoločnosť prostredníctvom strachu a lží. Jeho objav spustí reťaz udalostí: hacker z Berlína a novinár z Hamburgu sa ocitnú vtiahnutí do smrtiacej hry proti globálnej štruktúre, ktorej korene siahajú až do čias inkvizície.

Obsah

Prológ: Šepot pelikána
Kapitola 1: Digitálny duch
Kapitola 2: Odvetný úder
Kapitola 3: Agónia a kód
Kapitola 4: Signál poslednej nádeje
Kapitola 5: Architekt strachu
Kapitola 6: Tieň pelikána
Kapitola 7: Stretnutie v Hamburgu
Kapitola 8: Protokol „Omega“
Kapitola 9: Útek z Hamburgu
Kapitola 10: Mesto tajomstiev
Kapitola 11: Zlato „Egida“
Kapitola 12: Naháňačka po strechách Altstadtu
Kapitola 13: Príchod do Pevnosti mlčania
Kapitola 14: Archív dvoch epoch
Kapitola 15: Charta „Egida“ a dieťa Waco
Kapitola 16. Štalova pasca
Kapitola 17. Váhanie Paladína
Kapitola 18. Zrada a útek
Kapitola 19. Spojenec z popola
Kapitola 20. Závod na vrchol
Kapitola 21. Kázanie diabla
Kapitola 22: Bitka v strojovni
Kapitola 23: Pravda na obrazovke
Kapitola 24: Pád titana
Kapitola 25: Ticho po búrke
Epilóg: Nová značka

Prológ: Šepot pelikána

Vatikán, súčasnosť

Ticho v tajnom archíve Vatikánu nebolo len absenciou zvuku. Bolo to niečo podstatné. Husté, ťažké, utkané z prachu storočí, šepotu modlitieb a nevypovedaných priznaní, uzavretých v miliónoch pergamenových stránok. Tlačilo na bubienky, takže každý úder vlastného srdca bol ohlušujúci ako zvon. Vzduch, voňajúci starým papierom, vyschnutou kožou väzieb a sotva postrehnuteľnou, sterilnou vôňou ozónu z pracujúcich prístrojov, sa dal krájať nožom. Pre sedemdesiatosemročného monsignora Valerio Rossiho, bola táto tichosť symfóniou celého jeho života – uspávankou a rekviemom zároveň. Bola jeho útechou a prekliatím, úschovňou múdrosti a väzením zabudnutých právd.

Sedel skrčený pred terminálom multispektrálneho skenera a jeho kostnaté prsty, pokryté sieťou stareckými pigmentovými škvrnami, poletovali nad dotykovým panelom s obratnosťou, ktorá bola pre jeho vek prekvapujúca. Svetlo z obrazovky vrhlo prízračné, kolísavé odlesky na jeho vráskavú tvár a strieborný okraj vlasov, vyťahujúc z polotmy hlboko zapadnuté oči, ktoré videli viac, ako bolo dovolené väčšine. V tomto podzemnom kráľovstve, kde minulosť bola živšia ako prítomnosť, Valerio nebol len hlavným archivárom. Bol zaklínačom duchov, ktorý prinútil mŕtve písmená hovoriť. Bol svedkom storočí, bez toho, aby opustil toto podzemie, a bremeno tohto poznania mu ohnulo plecia viac ako roky.

Dnes bola jeho korisťou pápežská bula z roku 1652, vydaná Inocentom X. Na prvý pohľad to bol bežný dokument, jeden z tisícov, ktoré prešli jeho rukami. Niekoľko listov hrubého, časom zažltnutého pergamenu, popísaných ozdobným, ale mimoriadne jasným latinským písmom, sa týkali rozdelenia cirkevných pozemkov v Lombardii. Valerio si ju prečítal trikrát, jeho trénované oko prebehlo po riadkoch a nenašlo nič pozoruhodné. Právne formulácie, mená malých feudálov, hranice pozemkov, potvrdené pečiatkou. Ale niečo – intuícia, vycibrená päťdesiatimi rokmi práce s tajomstvami – ho prinútilo, aby bulu neposlal späť do archívu. Niečo v neprirodzenej rovnomernosti atramentu, v akejsi sterilnej čistote pergamenu pod textom sa mu zdalo podozrivé. Akoby zručný umelec nakreslil pokojnú pastorálnu krajinu na iné, znepokojujúcejšie plátno. Akoby sa pod pokojnou hladinou jazera skrývala tmavá, bezodná priepasť.

Skener ticho zabzučal, jeho nízkofrekvenčná vibrácia sa sotva citeľne odrážala v kamennej podlahe. Prístroj presvietil dokument vrstvu po vrstve, v ultrafialovom a infračervenom spektre, bombardujúc ho fotónmi rôznych vlnových dĺžok, hľadajúc chemické stopy minulosti. Na obrazovke sa objavili riadky kódu – surové údaje, ktoré by pre nezasväteného človeka vyzerali ako nezmysel. Potom sa obraz začal meniť. Podobne ako postava, ktorá sa objavuje na starej fotografii, spod oficiálneho textu buly začali vykukovať iné písmená. Ostrejšie, hranatejšie, napísané v zúrivom zhone, akoby sa autor bál, že ho každú chvíľu dobehnú.

Srdce monsignora začalo biť rýchlejšie – suché, prerušované údery v ohlušujúcom tichu, podobné úderom ďatľa na shnilé drevo. Zvýšil kontrast a filtre na obrazovke sa posunuli.

Nebolo žiadnych pochybností. Bol to palimpsest – rukopis, ktorého text bol odstránený pemzou, aby sa mohol napísať nový. Ale staroveké atramenty na báze železa a dubových orechov navždy zanechali svoju chemickú stopu vo vláknach pergamenu, neviditeľnú pre oko, ale zreteľnú pre stroj. Fantómová bolesť papiera.

Pred ním ležala správa napísaná v ostrých, hrdelných kastílskych dialektoch španielčiny z 15. storočia. „Správa brata Alonsa de Casaresa, vyšetrovateľa, Jeho Najvyššej Excelencii Torquemadovi“. Valerio zadržal dych a cítil, ako mu vyschlo v ústach. Bola to správa inkvizítora adresovaná samotnému veľkému inkvizítorovi. Takéto dokumenty nemali existovať mimo španielskych archívov v Simancas. A skutočnosť, že ho niekto tak starostlivo ukryl pod nevinnou bulou o dve storočia neskôr, premenila tento nález z historického kuriozitu na niečo oveľa nebezpečnejšie. Bol to šepot, ktorý sa snažili umlčať.

Valerio začal čítať, jeho pery sa bezhlučne pohybovali, prekladajúc gotické písmo do zrozumiteľných obrazov. Kasaresova správa sa netýkala heretikov ani čarodejníc. Opisovala úplne inú, jemnejšiu a preto desivejšiu hrozbu.

„...Nehovorím o zblúdilých dušiach, ktorých viera je slabá, ale o chirurgoch spoločnosti, ktorých skalpely sú lož a strach. Nazývajú sa Custodes Fidei, „Strážci víry“, ale ich viera nie je v nášho Pána, ale v mechanizmus totálnej kontroly, v bezchybnosť metódy. Je to svetské bratstvo, zložené z šľachticov, obchodníkov a učených mužov, ktorí veria, že spoločnosť je chorý organizmus, ktorý vyžaduje neustále očisťovanie ohňom a slovom. Nenosia rúcha a nekonajú otvorene. Pôsobia v tieni, riadia rukou davu a šepkajú jed do uší mocným...

Valeriove prsty zamrzli. Custodes Fidei. Názov mu bol nejasne známy, objavoval sa v marginálnych poznámkach niekoľkých vzácnych traktátov zo 17. storočia, ale vždy ako polomýtický rád, ktorého existencia nebola dokázaná. Iba konšpiračná teória dávno minulého veku, jedna zo stoviek, ktoré zrodili nepokojné časy. Ale tu, v slovách inkvizítora, ktoré čítal z obrazovky, boli desivo reálne.

Pokračoval v čítaní. Casares s chladnou presnosťou analytika, a nie fanatického cirkevníka, opisoval ich metódu, ktorá pozostávala zo štyroch fáz. Metódu, ktorú oni sami nazývali „Očistenie prostredníctvom pelikána“.

„...Ich symbolom je pelikán, ktorý si trhá vlastnú hruď, aby nakŕmil mláďatá svojou krvou. Pobožný obraz, zvrátený na nepoznanie. Vidia seba ako tohto pelikána a spoločnosť ako svoje mláďatá. Sú pripravení roztrhať telo spoločnosti, obetovať akúkoľvek jej časť, aby, ako veria, zachránili celok. Ich metóda je bezchybná vo svojej krutosti a pozostáva zo štyroch krokov...

Valerio pocítil, ako mu po chrbte prebehol chlad, ktorý nesúvisel s večnou chladnosťou podzemia. Nečítal historický dokument. Čítal návod. Návod na použitie pre diabla.

„Prvá fáza: Patologizácia. Vyberú si cieľ – či už je to človek, skupina ľudí alebo idea. Najprv ho vyhlásia za chorobu, rakovinový nádor na tele spoločnosti. Prostredníctvom letákov, fám, podplatených kazateľov a pouličných rečníkov stigmatizujú svoju obeť, premeniac ju z oponenta na patológiu, ktorá sa vyhráža samotnému zdraviu národa. Nespochybňujú ciele – vyhlásia nositeľa týchto myšlienok za blázna, zvrhlíka, nepriateľa všetkého svätého a bežného...

„Druhý stupeň: Izolácia. Keď je obeť označená, odrežú ju od akejkoľvek podpory. Priateľov premenia na nepriateľov, rodinu prinútia, aby sa jej zriekla. Ničia jej povesť, likvidujú obchod, rozvracajú manželstvá. Každý, kto sa odváži podať obeti ruku, sa okamžite stáva terčom, nositeľom nákazy. Cieľ sa ocitne vo vákuu, v úplnej sociálnej prázdnote, kde nikto nepočuje jej volanie o pomoc, lebo okolie sa bojí nakaziť...

„Tretí stupeň: Dehumanizácia. V tejto fáze už obeť nie je v očiach davu človekom. Je monštrom, netvorom, ktorého utrpenie nevyvoláva súcit, ale len zlomyseľné uspokojenie. Porovnávajú ju s najodpornejšími zločincami, pripisujú jej nepredstaviteľné hriechy. Jej obraz sa oddeľuje od ľudského a mení sa na symbol všetkého, čo ľudia nenávidia a boja sa v sebe samých. Davu sa ponúka voľba medzi týmto „monštrom“ a akýmkoľvek, aj tým najhorším darebákom, a dav si vždy vyberie darebáka, lebo ten je aspoň človek...“

„Štvrtý stupeň: Likvidácia. Keď je obeť úplne zneškodnená a odľudštená, môže byť zničená. Inkvizítor Casares zdôrazňoval, že fyzické odstránenie je len jednou z možností, a to nie najelegantnejšou. Častejšie dochádza k sociálnej likvidácii: vyhnanstvo, úplné zabudnutie, dohnanie až k samovražde. Dav, dovedený do zúrivosti, sám žiada pomstu, sám sa stáva katom. A „Strážcovia“ zostávajú v tieni, čistí a nepoškvrnení, pripravení vybrať si ďalší cieľ na „očistenie“...“

Valerio sa oprel o operadlo stoličky a ťažko dýchal. Jeho myseľ, zvyknutá pracovať s dátumami a menami, horúčkovito pracovala a vytvárala paralely. Patologizácia... Izolácia... Dehumanizácia... Likvidácia... Nebola to história pätnásteho storočia. Boli to každodenné správy. Videli tento štvorstupňový protokol v politických kampaniach, v prenasledovaní nepohodlných novinárov, v farebných revolúciách, v tom, ako médiá vytvárali a ničili idolov. Technológie sa zmenili – namiesto letákov boli teraz sociálne siete, namiesto kazateľov – blogeri a televízni moderátori. Ale samotný protokol, jeho diabolská mechanika, zostala nezmenená. Custodes Fidei nezmizli. Len zmenili nástroje. Vyvinuli sa.

Inkvizítor zakončil svoju správu zlovestným proroctvom:

„...Obávam sa, Vaša Eminencia, že bojujeme s nesprávnou herézou. Kým my upaľujeme čarodejnice na hraniciach, skutočná nákaza preniká do samého srdca moci. Tento protokol, raz vytvorený, nemôže byť zničený. Je príliš lákavý vo svojej účinnosti. Bude žiť naveky,

meniac mená a symboly, čakajúc na tých, ktorí sú dostatočne ctižiadostiví a nemilosrdní, aby ho prijali za svoj. Hľadajte Pelikána, lebo on je znakom ich neviditeľnej prítomnosti...“

Náhle sa na konci chodby ozvalo tiché, takmer nepočuteľné cvaknutie. Ťažké dubové dvere vedúce do archívu sa otvorili a zavreli.

Valerio zamrzol a premenil sa na sochu. V túto dennú dobu tu nemal byť nikto. Prístup do tohto sektora mal len on a prefekt archívu, kardinál Albieri, ktorý bol práve na konferencii v Madride.

Ozvaly sa kroky. Neboli to staré šuchtanie prelátov ani opatrné, úctivé kroky vedcov. Boli to isté, vyrovnané, pružné kroky človeka v pevnej, praktickej obuvi. Človeka, ktorý toto miesto nepreskúmal, ale išiel k konkrétnemu cieľu.

Panika, studená a lepkavá, stisla starcovi hrdlo. *Vedia to. Zistili to.* Možno jeho prístup k tomuto dokumentu vyvolal nejaký poplach v systéme. Možno ho sledovali už dlho. Všetky tie roky sa považoval za strážcu, ale nakoniec bol len myšou v labyrinte, ktorá netušila, že ju niekto sleduje za sklom.

Pozrel na obrazovku. Kasaresova správa. Dôkaz existencie stáročného sprisahania. To nemalo zomrieť spolu s ním.

Jeho pohľad prebehol po miestnosti. Nemal kam utiecť. Jeden vchod, jeden východ. Ale on nebol bojovník. Bol archivárom. Jeho zbraňou bola informácia. Jeho bojiskom bola pamäť.

Trasúcimi rukami vybral kľúčové fragmenty textu: názov „Custodes Fidei“, popis symbolu pelikána, Kasaresovo zlovestné proroctvo. Rýchlo ich skopíroval do nového dokumentu a pridal len jednu vetu od seba, svoj vlastný výkrik vo fľaši hodený do digitálneho oceánu. Jeho prsty lietali, spomínajúc na dávno nepoužívané šifrovacie protokoly, ktoré sa učil ešte v časoch studenej vojny, keď bol Vatikán bojiskom pre všetky spravodajské služby sveta.

Kroky sa približovali. Už boli v hlavnej sále, medzi regálmi. Zvuk sa odrážal od vysokých klenieb, znásobil sa, akoby nešlo o jednu osobu, ale o celú skupinu.

Valerio zadal e-mailovú adresu. Alina Orlova. Drzá investigatívna novinárka, ktorej kedysi radil pri písaní článku o zmiznutých vatikánskych rukopisoch. Bol jej mentorom, videl v nej tú istú vášeň pre pravdu, ktorá horela v ňom samom pred pol storočím. Bola tvrdohlavá, nedôverčivá a inteligentná. Ona to pochopí. Musí to pochopiť. Bola takmer ako dcéra, ktorú nikdy nemal.

Stlačil „Odoslať“. Pásik s priebehom sťahovania na obrazovke sa posúval s mučivou pomalosťou. 20 %... 40 %... Šifrovaný súbor bol ťažký.

Dvere do jeho kancelárie sa so škripotom otvorili. Valerio sa neotočil. Pozeral na obrazovku a modlil sa ku všetkým svätým, ktorých poznal, a dokonca aj k tým, o ktorých už pochyboval.

V dverách stál muž. Stredného veku, v prísnom tmavom obleku, ktorý mu sedel príliš dobre, ako keby to bola uniforma. Krátky účes, pokojná, nič nevyjadrujúca tvár – ideálna maska pre človeka, ktorého prácou je nezanechávať stopy. V ruke držal malý kufrík s nástrojmi. Na rukách mal tenké latexové rukavice.

„Dobrý večer, Monsignor,“ povedal rovným, takmer ľahostajným hlasom. Prízvuk bol nepostrehnuteľný, stredoeurópsky. „Ospravedlňujem sa za vniknutie. Bolo mi oznámené, že v tomto sektore došlo k poruche sieťového pripojenia. Som technik.“

Technik. Aké ideálne, bezvýrazné, neviditeľné slovo. Vrah neprichádza s mečom, ale s kufríkom s náradím.

Valerio pomaly otočil hlavu. Ich pohľady sa stretli. V pokojnom pohľade „technika“ nebola ani zloba, ani hnev. Len pracovná sústredenosť chirurga pred operáciou. A v tejto prázdnote bolo viac hrôzy ako v akejkoľvek hrozbe.

„So sieťou je všetko v poriadku, syn môj,“ odpovedal Valerio ticho, jeho hlas sa zachvel len na okamih.

„Niekedy sú poruchy pre používateľa nepostrehnuteľné,“ odvetil muž a vstúpil do miestnosti. Pohľadom prebehol zložité zariadenie, obrazovku skenera, a na jeho perách sa objavil sotva postrehnuteľný, takmer zhovievavý úsmev. „Najmä keď systém zaznamená neoprávnený prístup k chráneným údajom.“

70 %... 80 %...

Všetko bolo skončené. Valerio to pochopil. Pozrel na vysoký rebrík opretý o regál s foliantmi. Taký absurdný, všedný detail v kulisách jeho smrti.

„Custodes Fidei...“ zašepkal skôr pre seba ako pre vraha.

Výraz tváre „technika“ sa nezmenil, ale v jeho očiach sa na zlomok sekundy mihlo niečo podobné záujmu. Alebo potvrdeniu.

95 %...

„Príliš dlho ste žili medzi duchmi, Monsignor,“ povedal technik a urobil ďalší krok. Jeho vôňa – absencia vône, sterilná čistota – naplnila malú miestnosť. „Niekedy začnú hovoriť. Našou úlohou je zabezpečiť, aby mlčali.“

100 %. Správa odoslaná.

Na tvári Valerio sa zračilo nekonečné uľavenie. Urobil všetko, čo mohol. Odovzdal štafetu. Šepot, ktorý začal v pätnástom storočí, neutíchne.

Pozrel na svojho kata s pokojom človeka, ktorý dokončil dielo svojho života.

„Pán prijme moju spoveď,“ povedal.

Technik sklonil hlavu v geste, ktorý by mohol pôsobiť úctivo, keby nebol taký chladný. „Obávam sa, že dnes má príliš veľa práce.“

Pokročil vpred. Rýchlo. Bezhlučne.

Nasledujúce ráno upratovačka našla telo monsignora Valerio na spodku rebríka. Okolo neho boli rozházené ťažké zväzky kníh. Oficiálny záver bol jednoduchý a tragický: starší kňaz sa natiahol po knihe, nestabilizoval rovnováhu a spadol. Oslabené srdce nevydržalo šok. Nehoda. Prípad bol uzavretý v ten istý deň.

V Hamburgu novinárka Alina Orlová, keď pri šálke horkej kávy preberala rannú poštu, narazila na podivný šifrovaný list od neznámeho odosielateľa. Zvyčajne takýto spam vymazala bez prečítania. Ale niečo v mene odosielateľa, ktoré jej bolo nejasne známe, ju prinútilo spustiť dešifrovací program, ktorý jej kedysi dal jej starý mentor z Vatikánu.

O niekoľko minút sa na obrazovke objavili štyri krátke, ale mrazivé riadky:

Custodes Fidei.

Hľadaj pelikána.

Stále sú tu.

Zbohom, moje dieťa.

Kapitola 1: Digitálny duch

Dážď prišiel do Berlína po polnoci. Neistý, mrholivý, lenivo bubnoval na široké sklá panoramatického okna a menil svetlá mesta na rozmazané akvarelové škvrny. Dole sa rozprestieral tichý Kreuzberg. Jeho ulice – tmavé tepny, po ktorých len zriedka preleteli svetlá neskorých taxíkov. Vzduch v miestnosti bol chladný a voňal ozónom, ktorý generoval zložitý chladiaci systém jeho pracovnej stanice. Ale Maxim Volkov nevidel ani mesto, ani dážď. Jeho svet sa zúžil na blikajúce tri zakrivené monitory, ktoré sa odrážali v jeho rozšírených zreničkách, ako tri okná do iného, usporiadanejšieho vesmíru.

Jeho byt, rovnako ako jeho myseľ, bol priestorom usporiadaného minimalizmu. Biele steny, grafitový nábytok prísnych tvarov, ani jeden zbytočný detail, ani jedna náhodná kniha alebo suvenír. Všetko podliehalo logike a funkčnosti. Jediným ohniskom kontrolovaného chaosu bol jeho pracovný stôl – oltár z čierneho karbónu a leštenej ocele, opletený hrubými žilami káblov vedúcich k vlastnému systémovému bloku. Ten ticho a silno hučal pod stolom ako spiaci predátor, jeho vnútro svietilo chladným modrým svetlom, viditeľným cez bočnú dosku z tvrdeného skla. Maxim sa nazýval „digitálnym archeológom“ a nebolo to len naoko. Nekradol peniaze z cudzích účtov a nezničil firemné siete len tak pre zábavu. Hľadal to, čo bolo pochované. Stratené údaje, vymazané archívy, skryté pravdy, pochované pod terabajtmi digitálneho odpadu a zamurované za múrmi neprístupných serverov. Pre neho bol každý riadok kódu artefaktom, skameneným odliatkom ľudských úmyslov, strachov a ambícií.

Jeho dnešná expedícia trvala už štvrtý mesiac. Cieľom bola švajčiarska konzultačná firma „Egida“. Bezúhonnú reputáciu, astronomické honoráre, klientov zo zoznamu Fortune 500 a vládnych štruktúr. Oficiálne sa zaoberali riadením reputačných rizík a strategickým prognózovaním. Ale povesti, ktoré sa šepkali v najtemnejších kútoch siete, kde Maxim strávil väčšinu svojho života, maľovali iný obraz. Obraz manipulácií, vydierania a sociálneho inžinierstva planetárneho rozsahu. „Egida“ bola pevnosťou. Jej digitálne bastióny navrhovali najlepšie mozgy a chránia ich samoučiace sa neurónové siete, ktoré Maxim nazval „cerbermi“ – trojhlavými psami, strážiacimi vchod do pekla údajov.

Tri mesiace trvala prieskumná fáza. Vytvorenie mapy ochranných perímetrov, hľadanie mikroskopických trhlín v monolitickej obrane, analýza vzorov správania ich systémových administrátorov, ich zvykov, ich chýb. Ďalší mesiac – na vytvorenie kľúča. Nebolo to hrubé vniknutie; bola to zámková kľúčenka, umelecké dielo – modifikovaný zero-day exploit, zakúpený za neuveriteľnú sumu v kryptomene od anonymného génia z východnej Európy a dovedený Maximom k dokonalosti. Svoj skript nazval „Orfeus“ – mal uspať cerberov svojou uspávankou z falošných udajových balíkov, a nie s nimi bojovať.

A tak, o 03:17 berlínskeho času, Orfeus zaspieval svoju uspávanku.

Na centrálnom monitore sa rozbehla vizualizácia procesu. Nebola to hollywoodska hlúposť s lietajúcimi lebkami a zelenými symbolmi. Bola to strohá, takmer lekárska grafika, podobná kardiogramu. Maxim videl, ako jeho sondy, spustené cez reťaz desiatok hacknutých serverov od Soulu po São Paulo, hľadajú vstupnú bránu. Prvá úroveň obhajoby – štandardný firewall –

ich prepustila, považujúc ich za bežný traffic. Druhý – systém detekcie anomálií – na okamih zamrzol, analyzujúc pakety údajov, ale „Orfeus“ sa maskoval ako systémová aktualizácia a poplach nebol spustený. Cesta bola otvorená.

Maximové prsty lietali po klávesnici. Necítil únavu ani napätie. Len chladnú, zvonivú koncentráciu, podobnú transu. Ocitol sa v koreňovom adresári. Priestor bol sterilný ako operačná sála. Žiadne náhodné súbory, žiadne dočasné priečinky. Len niekoľko adresárov s anonymnými alfanumerickými názvami. Pasca pre amatéra. Maxim vedel, že skutočné poklady sa vždy skrývajú na očiach, maskované ako nudné a utilitárne. Jeho mesiace analýzy logovacích súborov a metadát zachytených z periférnych serverov „Egida“ poukazovali na jednu konkrétnu zložku:

SYS_BACKUP_CONF. Systémové konfigurácie. Najneviditeľnejšie miesto.

Vošiel dnu. Vo vnútri vládol rovnaký dokonalý poriadok. Ale jeden podadresár sa vymykal z celkového obrazu.

Legacy_Contingencies. „Dedičné nepredvídané okolnosti“. Jazyk korporátneho newspeaku, ktorý mohol znamenať čokoľvek. Maximovo srdce vynechalo. Bol na mieste.

Vo vnútri boli len dva súbory. Začal proces sťahovania. Indikátor sťahovania sa posúval doprava, ale akosi nervózne, prerušovane. Pri dvadsiatich percentách sa spojenie na okamih prerušilo. Pri štyridsiatich percentách rýchlosť klesla takmer na nulu, potom znova vyskočila nahor. Systém kládol odpor. Cerberusy sa prebudili. Nedokázali ho identifikovať, ale cítili cudzie teleso, ranu, a snažili sa ju odmietnuť.

Na osemdesiatich deviatich percentách sa načítavanie prerušilo. Na obrazovke sa objavilo červené upozornenie:

CONNECTION TERMINATED BY HOST. Vyhodilo ho to.

Maxim okamžite spustil čistiaci skript, ktorý nazýval „Leta“ – rieka zabudnutia. Program vymazal všetky stopy po jeho pobyte, zamietol digitálny popol a prepísal logy. O desať sekúnd mala byť jeho prítomnosť v systémoch „Egidy“ už len mýtom. Oprel sa o operadlo stoličky a ťažko dýchal. Adrenalín začal ustupovať a zanechal po sebe prázdnotu a jemné chvenie v rukách.

Prehral? Nie celkom. Pozrel sa na stiahnuté súbory.

WK_DOCTRINE_FINAL.pdf a ARCHIVE_OMEGA.dat (poškodený). Doktrína a poškodený archív. Artefakty mal u seba. Rýchlo skopíroval oba súbory na nenápadnú čiernu flashku a potom ich vymazal z hlavného disku, pričom vykonal trojité prepísanie sektorov.

Nakoniec vstal a podišiel k oknu. Dážď zosilnel, jeho studené kvapky stekali po skle a zmývali svetlá veľkého mesta. Berlín spal, netušiac o duchoch minulosti, ktoré sa dnes prebudili v digitálnych hlbinách pod Alpami. Maxim sa cítil ako víťaz. Vnikol do pevnosti a vyniesol z nej dva neoceniteľné fragmenty tajomstva. Veril, že odišiel bez stopy, bez toho, aby zanechal aj len tieň. Jeho skript „Leta“ ho nikdy nesklamal.

Netušil, že v tom istom okamihu, sedemsto kilometrov od neho, v sterilnej miestnosti bez okien v Ženeve, na jednom z monitorov v bezpečnostnom centre „Egida“ bezhlučne zablikal

jediný riadok. Nebol červený, neblikala siréna. Bol zdržanlivý, vecný a preto nekonečne zlovestný.

OZNÁMENIE: Zaznamenané neoprávnené čítanie v sektore 7-G (archív). Protokol sledovania aktivovaný.

Prízrak zanechal stopu. Lov sa začal.

Kapitola 2: Odvetný úder

Ticho po búrke. Tak Maxim Volkov vždy opisoval stav po úspešnom vlámaní. Adrenalínová búrka, ktorá hodiny búrila v krvi, utíchala a zanechávala po sebe zvonivú prázdnotu a zvláštnu, takmer bolestivú jasnosť mysle. Sedel vo svojom kresle, opierajúc sa o operadlo, a pozeral na prázdny pracovný stôl. Víťazstvo. Mal by cítiť jeho opojnú chuť, ale namiesto triumfu v ňom rástla lepkavá, iracionálna nepokojnosť. Bol „digitálnym archeológom“, zvyknutým na tiché vykopávky v troskách zabudnutých serverov. Táto operácia bola iná. Nielenže otvoril hrobku, ale aj vykradol pokladnicu fungujúceho, mocného kultu. A kultom sa neodpúšťa.

Potrel si unavené oči. Sedemnásť hodín bez spánku, poháňaný len kofeínom a nervovým napätím. Maxim vstal, prešiel sa po izbe a rozcvičoval stuhnuté svaly. Jeho pohľad padol na jeho odraz v tmavom skle okna. Chudá, vyčerpaná tvár, tmavé kruhy pod očami, týždenný strnisko. Vyzeral ako duch vo vlastnom byte. Za oknom začínalo svitať, farbiace oblohu nad Berlínom do špinavo sivých tónov.

Niečo nebolo v poriadku.

Nebola to len paranoja, prirodzená pre jeho profesiu. Bol to fyzický pocit. Šiesty zmysel, vycibrený rokmi chodenia po okraji digitálnej priepasti. Pristúpil k hlavnému monitoru, kde stále visela otvorená konzola s logami jeho prieniku. Čisté. Stopy zmazal dokonale. Použil kaskádu proxy serverov od Tokia po Buenos Aires a zanechal za sebou tucty falošných podpisov. Jeho digitálna stopa sa rozpustila ako kvapka atramentu v oceáne.

Tak prečo ten pocit neprešiel? Prepínal obraz na jeden z monitorov a zobrazil obrázok z miniatúrnej kamery zamaskovanej ako detektor dymu na schodisku. Prázdno. Ticho. Len matné svetlo núdzovej lampy. Prehral záznam za poslednú polhodinu. Nič.

Maxim sa usmial nad svojou podozrievavosťou. Potreboval len spať. Nalial si pohár vody a vrátil sa k počítaču. V absolútnom tichu bytu sa ozvalo tiché, sotva počuteľné cvaknutie.

Zvuk vychádzal od vchodových dverí.

Maximovo srdce vynechalo jeden úder a potom začalo biť ako zbesilé. Nebol to zvuk bežného zámku. Bol to suchý, kovový cvaknutie odrezávaného závoru. Bezhlučný hydraulický rezač. Nástroj profesionálov.

Celé jeho telo sa naplo ako struna. Panika, studená a ostrá, mu vnikla do solar plexu. Nedýchal. Hlavou mu prebehlo tisíc myšlienok. Utekať? Kam? Skryť sa? Kde? Dvere, vystužené oceľovým plechom, nevydržia ani desať sekúnd.

Vrhol sa k serverovej skrini a vytiahol napájacie káble. Nemôže im nechať fungujúce stroje. Pevné disky boli zašifrované, ale proti „Egide“ nebola žiadna opatrnosť zbytočná.

Dvere sa otvorili. Bezhlučne.

V dverovom otvore stála postava. Nebol to žiadny hromotluk ani vojak v ťažkej výstroji. Silueta bola strohá, takmer elegantná. Tmavý, perfektne ušitý oblek z materiálu, ktorý akoby

pohlcoval svetlo. Na tvári mal hladkú balistickú masku bez jediného výrezu, podobnú nepreniknuteľnému čiernemu zrkadlu. V ruke držal pištoľ s masívnym tlmičom.

Postava urobila krok dovnútra. Pohyby boli plynulé, úsporné, ako u predátora, ktorý si je istý svojou prevahou. Druhá ruka neznámeho sa zdvihla a Maxim v nej uvidel malý predmet. Injektor.

Killer nemal v úmysle strieľať. Neprišiel zabíjať. Aspoň nie hneď. Prišiel si po ukradnuté veci a vypočuť zlodeja. Sérum, ktoré rozviaže jazyk a premení mozog na poddajnú hlinenú hmotu. Pre Maximovi to bolo horšie ako smrť.

„Súbory," hlas, skreslený maskou vokodéru, bol rovný a bez intonácie. Nebola to otázka, ale konštatovanie faktu. „Na stôl. Pomaly."

Maxim nervózne prehltol a ustúpil hlbšie do miestnosti. Jeho mozog, rozohriaty adrenalínom, zúfalo hľadal východisko. Okno. Štvrté poschodie. Dole – dláždený dvor. Šance na prežitie – takmer nulové. Ale bola to šanca.

Pomaly zdvihol ruky a ukázal prázdne dlane. Flashka, zovretá v päste, pálila kožu.

„Neviem, o čom hovoríte," zachripel, uvedomujúc si absurdnosť svojich slov.

Vrah neodpovedal. Len urobil ďalší krok. V jeho pohyboch nebola žiadna hrozba, len nevyhnutnosť. Ako u chirurga, ktorý pristupuje k operačnému stolu.

Maxim potreboval zlomok sekundy. Jediný okamih, aby prerušil tento hypnotický, smrteľný tanec. Jeho pohľad prebehol po miestnosti. Kreslo na kolieskach. Ťažký externý akumulátor na podlahe. Kávovar s takmer plnou kanvicou horúcej vody.

Urobil to.

Rýchlym pohybom nohy kopnutím posunul stoličku smerom k zabijakovi. Ten bez zmeny výrazu masky ľahko ustúpil nabok, nechajúc stoličku naraziť do steny. Ale to bolo len odvrátenie pozornosti. V tej istej chvíli Maxim uchopil ťažký akumulátor a hodil ho do spodnej časti serverovej skrinky.

Ozval sa ohlušujúci rachot a zableskli sa modré iskry. Akumulátor prerazil tenký kovový plášť a skratoval niečo dôležité. Svetlo v miestnosti zablikalo a zhaslo. Núdzové osvetlenie schodiska, ktoré prenikalo cez dverový otvor, vytrhlo z tmy len zmätené záblesky na stenách. Byt sa ponoril do tmy, ktorú narušovalo len bzučanie a praskanie umierajúcej elektroniky.

Maxim sa vrhol smerom do kuchyne. Neutekal k oknu. Vedel, že to nestihne. Bežal po zbraň. Jedinú, ktorú mal.

Chytil sklenenú kávovú kanvicu. Horúca tekutina mu popálila prsty, ale takmer to necítil. Otočil sa v tom momente, keď sa pred ním zjavila tmavá silueta Paladína.

Maxim bez zaváhania vylial vriacu vodu na masku.

Nečakaný hosť zareagoval s nadľudskou rýchlosťou. Odskočil dozadu, ale časť tekutiny mu predsa len stiekla na hruď a rameno. Zvuk skreslený reproduktorom masky pripomínal syčanie statickej elektriny. Nevykríkol, nevydal ani hlásku bolesti. Ale na okamih stratil sústredenie.

Tento okamih Maximovi stačil. S silou udrel kanvicou po hlave svojho protivníka. Sklo sa rozbilo s hluchým zvukom. Úder bol silný, ale balistická maska vydržala. Ten sa len zakolísal.

Ale to stačilo.

Maxim sa vrhol okolo neho k záchrannému oknu v obývačke. Už cítil na chrbte ľadový dych prenasledovateľov. Počul tiché syčanie tlmiča. Guľka zasvišťala priamo pri jeho uchu a vyrazila kúsok omietky zo steny vedľa okenného rámu.

Ďalší výstrel. Tentoraz Maxim pocítil úder. Nebol to výstrel, ale niečo ostré a studené. V zápale boja hneď nepochopil, čo sa stalo. Vrah skrátil vzdialenosť a udrel ho nožom. Čepeľ mu vnikla do ľavého ramena, do svalu nad kľúčnou kosťou. Bolesť bola oslepujúca, pohlcujúca. Ruka mu okamžite ochabla.

Ale on už bol pri cieli.

Bez rozmýšľania, bez pohľadu dole, vyrazil rám ramenom a vyhodil sa von, do studenej predsvitanovej hmly.

Svet sa na okamih premenil na kaleidoskop rozmazaných svetiel a rýchlo sa blížiaceho kameňa. Nemieril. Proste skákal. A mal šťastie. Jeho telo dopadlo na široký plátený prístrešok nad vchodom do reštaurácie na prvom poschodí. Tkanina zapraskala a pretrhla sa, ale absorbovala väčšinu nárazu. Zosunul sa z roztrhaného okraja prístrešku a ťažko dopadol na dlažbu dvora z výšky troch metrov.

Nová vlna bolesti prebehla celým telom. Ľavý členok sa neprirodzene podvrtol. Zdá sa, že je zlomený. Rameno horelo ako oheň. Ležal na studenej dlažbe, lapajúc po dychu a snažiac sa prinútiť pľúca, aby fungovali. V hlave mu hučalo, svet sa mu točil pred očami.

Prinútil sa zdvihnúť hlavu. V čiernom obdĺžniku jeho okna na štvrtom poschodí stála silueta. Nestrieľal. Len sa pozeral dole na svoju zmrzačenú, ale unikajúcu korisť. V jeho nehybnosti bolo niečo desivé. Nevyzeral rozrušený. Vyzeral, ako keby zvažoval možnosti.

Potom postava zmizla.

Maxim prekonal bolesť a pokúsil sa vstať. Každý sval protestoval. Krv z ramena nasiakla košeľu, stekala po ruke a kvapkala na kamene. Oprel sa o stenu, krívajúc, a potácajúc sa k východu z dvora. Musel zmiznúť. Okamžite.

A vtedy uvidel prvé oranžové bliknutie vo svojom okne.

Najprv slabé, potom čoraz jasnejšie a jasnejšie. Plameň. Túžobne sa derie von, olizujúc okenný rám. Paladín sa ho nerozhodol prenasledovať. Zvolil inú metódu čistenia. Zničiť všetko. Byt. Vybavenie. Dôkazy. Telo, ktoré podľa jeho výpočtov malo ležať dolámané na ulici. Ideálny zločin. Hacker-samotár zaspal s cigaretou, jeho servery sa prehriali, skrat, požiar. Nikto nebude pátrať hlbšie.

Maxim sledoval, ako oheň pohltil jeho život. Jeho dom. Jeho knihy. Jeho minulosť. Celú jeho starostlivo vybudovanú digitálnu pevnosť. Všetko, čo mal, sa zmenilo na popol.

Všetko okrem malého, pevného obdĺžnika, ktorý stále bolestivo zvieral v zdravej pravej ruke. Flashka.

Už to nebola trofej. Stala sa jeho prekliatím. Jeho jediným dôvodom žiť. A jedinou zbraňou, ktorá mu zostala.

Plamene sa rozhoreli a vrhali na steny dvora tancujúce, desivé tiene. Sirény, zatiaľ ešte vzdialené, sa približovali.

Maxim sa odvrátil. Opierajúc sa o stenu, ťahajúc zlomenú nohu a krvácajúc, vykročil do temnej uličky. Do neznáma. Stal sa duchom, prenasledovaným ešte desivejším duchom. Jeho život bol vymazaný. Zostala mu len jedna cesta – vpred, do tmy, s dedičstvom inkvizítora v ruke. Vojna sa pre neho práve stala osobnou záležitosťou.

Kapitola 3: Agónia a kód

Bolesť je prizma. Láme realitu, rozbíja ju na milióny ostrých úlomkov. Pre Maxima Volkova sa v týchto okamihoch svet zúžil na tri konštanty: ľadový chlad betónu na jeho tvári, kovová chuť krvi v ústach a pulzujúci, neznesiteľný oheň v ľavom ramene. Adrenalín, verný spoločník úteku a boja, vyprchal a zanechal po sebe spálenú púšť nervových zakončení. Každý úder srdca sa odrážal novou vlnou agónie, ktorá sa vŕtala do rozdrvenej kosti.

Ležal na vlhkej podlahe opusteného technického tunela berlínskeho U-Bahn. Sem nedosahovalo svetlo pouličných lámp, len matné, prízračné svetlo núdzových lámp na konci chodby. Vzduch bol hustý, dusný, voňajúci ozónom, plesňou a desaťročiami zabudnutia. Niekde ďaleko hore s hluchým rachotom prechádzali vlaky, ktoré odvážali bežných ľudí do ich bežných životov. Táto vibrácia, prenášaná cez hrúbku zeme a betónu, bola jedinou pripomienkou toho, že svet stále existuje. Pre Maxima sa svet prepadol do tohto podzemia – jeho úkrytu, jeho žalára, možno aj jeho hrobu.

S obrovským úsilím sa prevrátil na chrbát. Za zatvorenými viečkami mu explodovali hviezdy. Z hrude mu unikol trhaný, chrapľavý výdych. Ľavá ruka mu bezvládne ležala v neprirodzenom uhle a aj cez hustú látku bundy bolo vidieť tmavú škvrnu, ktorá sa rozlievala. Profesionál. Neskúšal ho len zabiť – vymazal Maximovu osobnosť, jeho digitálny a fyzický život, premenil ho na popol. Byt, servery, celá jeho starostlivo vybudovaná anonymita – všetko zhorelo.

Všetko okrem malého obdĺžnika z titánu a plastu, ktorý mu teraz pálil vrecko džínsov ako rozžeravené uhlie. Flashka. Jeho trofej a jeho prekliatie. Dôvod, prečo teraz krvácal v tomto zabudnutom podzemí.

„Mysli," prikázal si, bojujúc s návalom nevoľnosti. „Mysli alebo zomri."

S neuveriteľnou opatrnosťou, pohybujúc iba pravou rukou, siahol po svojom ruksaku. Odolný, zažil už veľa, teraz bol zašpinený krvou a blatom. Vo vnútri, v nárazuvzdornom puzdre, ležal jeho hlavný nástroj, pokračovanie jeho mysle – notebook. Dell so zvýšenou odolnosťou, určený na prácu v terénnych podmienkach. Teraz bola jeho bojiskom táto špinavá podlaha.

Prsty sa mu triasli a zanechávali krvavé škvrny na sivom tele. Otvoriť zámky, zdvihnúť viečko. Obrazovka ožila a vrhla na vyčerpanú tvár Maximovu studené modré svetlo. Heslo. Dvadsaťštyri znakov, svalová pamäť. Tentoraz musel pozerať na klávesnicu, každý úder na klávesu vyvolával tupú bolesť v končekoch prstov.

Zdalo sa, že načítanie systému trvá večnosť. Cítil, ako mu ubieha čas a spolu s ním aj život. Musel zistiť, čo ukradol. Musel zistiť, či táto agónia stála za to. Na pracovnej ploche boli dva súbory.

WK_DOCTRINE_FINAL.pdf a obrovský, pri sťahovaní poškodený súbor-kontajner ARCHIVE_OMEGA.dat.

Dvojité kliknutie na prvý súbor. PDF sa otvoril. Žiadne vodoznaky, žiadna okázalá grafika. Len strohý, takmer akademický font. Nadpis znel:

„Die Lehre von der gesellschaftlichen Reinigung. Eine methodische Untersuchung von Dr. Walter Künneth, 1943"

(„Doktrína spoločenského očistenia. Výskumom Waltera Künnetha, 1943")

Maxim, „digitálny archeológ", bol zvyknutý zaoberať sa minulosťou. Ale toto nebol historický artefakt. Bola to inštrukcia. Platná. Text bol napísaný suchým, bezcitným, takmer medicínskym jazykom. Künneth nebol šialený fanatik. Bol chirurgom, ktorý opisoval postup amputácie. Len namiesto končatiny – ľudská reputácia, vôľa, samotná duša. Maxim uprel pohľad na obsah. Štyri fázy. Štyri kroky k absolútnemu zničeniu osobnosti.

Maxim sa oprel dozadu a ťažko dýchal. Hlava sa mu točila. Nebola to len doktrína. Bol to univerzálny kód na rozbitie spoločnosti. Štvorfázový exploit pre ľudskú psychológiu. A korporácia „Egida", rešpektovaná švajčiarska nadácia, uchovávala tento nacistický traktát na svojich serveroch, aby ho mohla použiť.

Zatvoril súbor. Studené svetlo obrazovky už nevyzeralo ako spása. Bolo desivé. Ale to najhoršie ho čakalo v druhom súbore.

ARCHIVE_OMEGA.dat. Kontajner. Maxim vedel, že priame otvorenie je zbytočné. Sťahovanie bolo prerušené, súbor bol poškodený, jeho štruktúra narušená. Neboli to zamknuté dvere, ale hromada tehál, z ktorých kedysi bola postavená stena. Potreboval nie kľúč, ale výkres.

Spustil konzolu. Čierne okno s blikajúcim kurzorom bolo jeho skutočnou živelnou silou. Tu nebolo miesto pre bolesť, len pre čistú logiku. Napísal niekoľko riadkov kódu a spustil utilitu na „vyrezávanie" údajov – file carver. Program sa nepokúšal prečítať súborový systém. Prechádzal surovým binárnym kódom ako slepec, hmatajúc po známych signatúrach. Bol to digitálny ekvivalent preosievania popola v hľadaní zachovaných stránok.

Proces bol mučivo pomalý. Ventilátor procesora notebooku zavyl, snažiac sa spracovať gigabajt chaosu. A Maxim cítil, ako jeho vlastný „systém" zlyháva. Pred očami mu plávali tmavé kruhy. Zranené rameno horelo ako v pekle.

A vtedy sa objavilo prvé slovo. Čisté, zmysluplné, ako diamant v hore uhlia.

...sanhedrin_protocol_alpha...

Maxim zamrzol. Sanhedrin? Najvyšší židovský súd z čias Druhého chrámu? Aký má vzťah k nacistickej doktríne a švajčiarskemu fondu? Sily ho opúšťali. Obrazovka notebooku sa začala rozmazávať. Ukradol ich hlavné tajomstvo. Ale zomrie s ním tu, na studenej podlahe tohto tunela.

Pravá ruka nahmatala myš, ale prsty už neposlúchali. Notebook vyklzol z oslabeného zovretia a s hluchým nárazom spadol na betón. Obrazovka zhasla. Maximov svet sa ponoril do tmy.

Kapitola 4: Signál poslednej nádeje

Koľko je tu? Hodinu? Deň? Trasúcimi, zakrvavenými prstami vytiahol z vrecka smartfón. Obrazovka pokrytá pavučinou prasklín sa rozsvietila a osvetlila jeho vyčerpanú tvár mŕtvym svetlom. Batéria – tri percentá. Je to jeho posledná šanca. Jeho jediný výstrel do tmy.

Nemohol odoslať celé súbory, ale mohol poslať dôkaz o ich existencii. Screenshoty.

Dve percentá nabitia. Nebolo času na rozmýšľanie. Polícia? Špeciálne služby? Zbytočné. „Egida“ tam určite už je. Potreboval niekoho mimo systému. Samotára, ako bol on sám. Niekoho, pre koho je pravda dôležitejšia ako bezpečnosť.

Novinár.

Jeho prsty, ktoré zanechávali na obrazovke krvavé škvrny, začali do vyhľadávacieho poľa vkladať kľúčové slová: „vyšetrovanie“, „korupcia“, „Nemecko“, „nadnárodné korporácie“. A vtedy ju uvidel. Fotografiu ženy s vážnymi, inteligentnými očami. Priamy, nekompromisný pohľad. Alina Orlova. Rýchlo prebehol titulky jej článkov. Nebála sa uhryznúť. A uhryzla bolestivo.

Maxim našiel jej článok o nedávnej „nehoda“ v archívoch Vatikánu. Starší archivár, monsignor Valerio. Orlova ako jediná spochybnila oficiálnu verziu. Písala o podivných nezrovnalostiach, o tom, že Valerio bol jej neoficiálnym mentorom a zdrojom informácií a že týždeň pred smrťou naznačil nejaké „historické objavenie, ktoré môže zmeniť súčasnosť“.

To je ona. Ona to pochopí.

Jedno percento. Telefón vydal prenikavý signál, obrazovka zhasla. Neostávalo veľa času. Vôbec.

Rýchlo, na hranici možností, otvoril e-mailového klienta. Vytvoriť nový e-mail. Anonymná schránka. Komu: a.orlova@die-wahrheit.de. Adresa bola uvedená v jej profile.

Predmet: Toto nie je príbeh. Toto je návod.

Áno. To by malo fungovať.

Zabili Valerio. Mňa takmer zabili.

Prikladám to, za čo zabíjajú.

Prvé – ich metóda. Druhé – ich pôvod.

Nenechajte to zomrieť so mnou.

Teraz prílohy. Urobil screenshot prvej strany „Doktrína Künnetha“, kde je jasne viditeľný nadpis a prvá fáza „Patologizácia“. Potom prešiel na poškodený súbor a zachytil do záberu: Sanhedrin. Oba obrázky priložil k listu.

Prsty mu viseli nad tlačidlom „Odoslať“. Bol to skok viery. Posielal núdzový signál do prázdna, dúfajúc, že na druhom konci je niekto, kto ho počuje.

Stlačil tlačidlo.

Na okamih sa nič nedialo. Len sa točil symbol načítavania. Maxim nedýchal. Zdalo sa, že ubehla večnosť, kým sa na obrazovke neobjavil krátky nápis: „Odoslané“.

V tej istej chvíli sa obrazovka smartfónu naposledy zablikala a zhasla, ponorila tunel do absolútnej, prvotnej tmy.

Všetko.

Maxim upustil zbytočný kus plastu a skla. Urobil všetko, čo mohol. Posledný akt neposlušnosti. Posledný ťah v prehratom zápase.

Únava ho zavalila celou svojou ťažkosťou. Bolesť, ktorá na chvíľu ustúpila, sa vrátila s novou, dvojnásobnou silou. Zosunul sa po stene a skrčil sa do klbka. Vedomie začalo slabnúť a ustupovať hustému, tmavému oparu. Poslednou jasnou myšlienkou, ktorá preletela jeho slabnúcou mysľou, bolo náhle, mrazivé osvietenie. Oni sa len tak neučili históriu.

Chystali sa ju zopakovať.

Zavrel oči a tma tunela sa spojila s tmou, ktorá ho zaplavila zvnútra. Nevedel, či ich ešte niekedy otvorí.

Kapitola 5: Architekt strachu

Ženeva, sídlo nadácie „Egida“

Vzduch v konferenčnej sále na štyridsiatom siedmom poschodí sklenenej veže „Egida“ bol studený a sterilný ako na operačnej sále. Za dlhým stolom z čierneho lešteného granitu sedelo dvanásť ľudí – mužov a žien, ktorých tváre sa zriedka objavovali v správach, ale ktorých rozhodnutia určovali osudy miliónov. Boli to zástupcovia riaditeľov a vedúci analytických oddelení CIA, MI6, BND, Mossad, DGSE – tichý areopág svetovej spravodajskej služby. Do Ženevy neprišli, aby si vymieňali zdvorilosti. Prišli, lebo sa báli.

Ich strach bol potravou pre človeka, ktorý stál pred nimi.

Viktor Štal bol bezchybný. Na mieru šitý tmavosivý oblek od Kitona mu sedel ako druhá koža. Šedivé vlasy na spánkoch boli krátko a starostlivo ostrihané, čo zdôrazňovalo prísne črty tváre a studené, takmer bezfarebné modré oči. V jeho vzhľade nebolo nič zbytočné, nič náhodné. Bol stelesnením kontroly.

Za jeho chrbtom sa na obrovskej obrazovke, ktorá zaberala celú stenu, striedali snímky. Žiadne senzačné titulky, len overené grafy, diagramy vzťahov a mapy, podsvietené alarmujúcimi farbami. Štal hovoril rovným, pokojným hlasom, bez emócií, ale s hypnotickou silou. Nezdvihol hlas, negestikuloval – jeho mocou bola logika, studená a neodvratná ako pohyb ľadovca.

Predtým bol nepriateľ fyzický. Dalo sa ho vystopovať, zachytiť, ničiť. Dnešný nepriateľ je nehmotný. Je to idea. Šíri sa nie prostredníctvom špinavých bômb, ale prostredníctvom optických káblov rýchlosťou svetla.

Na obrazovke sa objavil animovaný obraz zemegule, zahalený biliónmi digitálnych nití. Niekoľko z nich sa rozsvietilo červenou farbou niekde na Blízkom východe a táto infekcia sa začala šíriť po planéte, infikujúc celé kontinenty za pár sekúnd.

„Nazývame to ideologickou infekciou,“ pokračoval Štal. „Extrémistické ideológie, konšpiračné teórie, hnutia za rasovú nadradenosť, radikálny populizmus... To všetko už nie je politika. Je to patológia. Musíme k nim prestať pristupovať ako k inak zmýšľajúcim a začať ich považovať za hrozbu pre verejné zdravie. Ako mentálnu pandémiu.“

Urobil pauzu, aby metafora mohla preniknúť do vedomia poslucháčov. Ľudia v miestnosti, zvyknutí myslieť v kategóriách „svoj-cudzí“ a „hrozba-odpoveď“, sa začali nepokojne vrtieť v kreslách. Štalim ponúkol nový, lákavý model. Nebojovať s nepriateľmi, ale liečiť chorých.

„Tradičné metódy kontrarozviedky sú tu bezmocné. Snažíte sa upchať priehradu prstom, keď sa chystá pretrhnúť. Sledujete jednotlivých aktérov, verbujete agentov, vykonávate špeciálne operácie. Je to ako chytať komáre po jednom a ignorovať močiar, v ktorom sa rozmnožujú. „Egida“ ponúka iný prístup. Nie reakciu, ale preventívnu medicínu.

Na obrazovke sa objavil zložitý diagram znázorňujúci ekosystém „Egide“. Prediktívna analýza, monitorovanie sociálnych sietí pomocou neurónových sietí, analýza sentimentu, identifikácia „nulových pacientov“ – šíriteľov nebezpečných myšlienok.

„Nehľadáme len ihlu v kope sena. Analyzujeme štruktúru samotného sena, aby sme mohli predpovedať, kde a kedy sa ihla objaví," povedal Štal s jemným, chladným úsmevom. „Sledujeme vznik nebezpečných naratívov v najtemnejších kútoch siete. Vypočítavame ich koeficient šírenia, ich „R-číslo", ak chcete. Vytvárame kognitívne „protilátky" – kontranaratívy, ktoré sa vkladajú do informačného poľa, aby sa u obyvateľstva vytvorila kolektívna imunita."

Predstaviteľ CIA, muž s tvrdou tvárou a unavenými očami, skepticky zamručal. „Čo navrhujete, pán Štal? Globálnu cenzúru pod rúškom „očkovania"?"

Štal sa k nemu otočil. Jeho pohľad sa stal ešte chladnejším. „Navrhujem skalpel, agent Dejvis. A vy naďalej mávate palicou. Vaše metódy vytvárajú mučeníkov. Moje, robia ideu nezaujímavou, toxickou pre jej samotných nositeľov. My knihu nezakazujeme. Robíme to tak, aby ju nikto nechcel čítať. Je to jemná práca. Chirurgická. A na rozdiel od vašich vlád nie sme viazaní byrokraciou a politickou účelovosťou.

Bol to rozhodujúci úder. Všetci v tej miestnosti vedeli, že majú zviazané ruky. Štal im ponúkol outsourcing špinavej práce – efektívny, nemilosrdný a, čo je najdôležitejšie, mimo zóny zodpovednosti ich vlád. Ponúkol im moc bez zodpovednosti.

Prezentácia skončila ováciami, zdržanlivými, ale úprimnými. Keď vplyvní hostia, vymieňajúc si dojmy, pristúpili, aby mu potriasli rukou, Štal zachoval vzhľad skromného vizionára, ktorému potlesk skôr prekáža. Ale vnútri sa radoval. Zmluvy budú podpísané. Rozpočty – zvýšené. Jeho vízia „riadeného sveta" sa stávala realitou.

V tom momente k nemu bezhlučne pristúpila jeho asistentka Aňa. Perfektne vycvičená, s nepreniknuteľnou tvárou, bola rovnakým produktom Štalovej filozofie ako jeho softvér.

„Pán Štal, na chvíľu, ak dovolíte. Naliehavá správa o projekte „Paladín".

Jej hlas bol vyrovnaný, ale Štal v ňom zachytil tón napätia, ktorý by nikto iný nepočul. Zdvorilo kývol poslednému spoločníkovi a nasledoval Aňu z haly. Vošli do jeho osobnej pracovne – obrovského minimalistického priestoru, kde dominovalo sklo, oceľ a panoramatický výhľad na Ženevu a jazero. V okamihu, keď sa za ním zavreli zvukotesné dvere, zo Štalovej tváre zmizla verejná maska.

„Referuj," povedal, ani sa na ňu nepozrel.

Aňa aktivovala obrovskú obrazovku na stene. Na nej sa objavil prehľad.

OBJEKT: SERVER ARCHIV-K (BERLÍNSKY KLASTER) STATUS: NESANKTIONOVANÉ VSTÚPENIE AKCIA: AGENT „PALADÍN" NASADENÝ VÝSLEDOK: CIEĽ (1, MUŽ, PREDPOKLADANÝ VOLKOV M.) SKRYL SA. PROTOKOL „TERMÁLNE ČISTENIE" AKTIVOVANÝ. OBJEKT ZNIČENÝ. ANALÝZA ÚNIKU: ČIASTOČNÁ EXFILTRÁCIA ÚDAJOV POTVRDENÁ.

Štal zamrzol. Jeho bezchybná kontrola spôsobila prvú, takmer nepostrehnuteľnú trhlinu. Hrča na jeho čeľusti sa zachvela.

„Čiastočná? Upresniť."

Aňa stlačila niekoľko klávesov na tablete. Na obrazovke sa objavili dva obrázky. Prvý – titulná strana starého dokumentu v nemčine, napísaného na písacom stroji. „Die Künneth-Doktrin“. Druhý obrázok prinútil Štala zamrznúť. Bol to screenshot diagnostického nástroja spusteného na poškodenom súbore-kontajneri. Zmes znakov, ale medzi nimi, ako rozžeravené uhlíky v popole, bolo jasne čitateľné:

SINEDRION...

Vzduch v kancelárii akoby zosilnel a ochladol. Štal niekoľko sekúnd mlčky hľadel na obrazovku. Pokoj sa vyparil a nahradilo ho niečo oveľa staršie a nebezpečnejšie. Bola to zúrivosť predátora, ktorý zistil, že jeho korisť nielenže ušla, ale aj odniesla mapu jeho brlohu.

„Nie...“ – vydýchol. Slovo znelo ako škrabanie kovu po skle.

Aňa stála nehybne, vedomá si toho, že akýkoľvek pohyb alebo slovo môže byť jej posledným.

Doktrína Künnetha je dymová clona, historický artefakt! Štal začal prechádzať po kancelárii, jeho pohyby boli prudké, dravé. „Sami mu podsúvame stopy, aby sme príliš zvedavých odlákali na falošnú stopu nacistického okultizmu. To je prijateľné. Ale toto...“ Ukázal prstom na obrazovku, na slovo „SINEDRION“. „Toto je prvotný hriech. Toto je zdrojový kód. Toto je niečo, čo formálne neexistuje!“

Náhle sa zastavil a pozrel na Aňu, ako keby ju videl prvýkrát. „Chápeš, čo to znamená? Celá naša legitimita, celá tá bezúhonná reputácia „vedeckého“ fondu, ktorú som budoval dvadsať rokov, stojí na jednom predpoklade: sme produktom modernej doby. Sme odpoveďou na digitálne hrozby. High-tech, sekulárni, racionálni.

Znovu sa obrátil k obrazovke, jeho hlas sa stíchol, ale zaznel v ňom jed. „Ale ak to vyjde najavo... ak niekto dokáže spojiť našu metodológiu s... so starovekou manipuláciou davu, s náboženským protokolom starým dvetisíc rokov... Celá naša štruktúra sa zrúti. Staneme sa pokračovateľmi inkvizície. Nás jednoducho nezatvoria. Vypália nás rozžeraveným železom tí istí ľudia, ktorí mi práve tlieskali.

Existenciálna hrozba. To bolo to, čo znamenal tento únik informácií. Spojenie s Künnethom bolo kompromitujúce. Spojenie so Sanhedrinom bolo rozsudkom smrti.

Štal pristúpil k svojmu stolu a stlačil dotykový panel. Ozval sa tichý zvukový signál a na obrazovke na stene sa objavilo nové okno – zabezpečený video kanál, ktorý chráni Paladína. Po niekoľkých sekundách rušenie zmizlo a na obrazovke sa objavila tvár Paladína.

Bol v polotmavej miestnosti, podobnej izbe lacného motela. Na tvári mal čerstvý škrabanec, ale oči mal pokojné a prázdne, ako žralok. Čakal.

Štal neplytval časom na predohru. Jeho hlas bol pevný a chladný ako oceľ.

„Správa prijatá. Tvoje zlyhanie je katastrofálne.“

Paladínova tvár sa nepohla. Neospravedlňoval sa. Bol nástrojom, ktorý uznal svoju poruchu.

„Nechal si uniknúť amatéra,“ pokračoval Štal, vyslovujúc každé slovo. „Zranenú krysu. A táto krysa odniesla do svojej nory kúsok plutónia. Nie je to len únik údajov, Paladín. Je to porušenie hermetickosti sarkofágu.“

Štal zobrazil na obrazovke fragmenty textu. „On to videl. To stačí. Slovo „Sanhedrin“ nesmie byť verejne dostupné. Nikdy.“

Pozrel priamo do kamery, do prázdnych očí svojho najlepšieho operatívca.

„Tvoja úloha sa mení. Priorita číslo jeden: nosič údajov. Flashka, notebook, server, na ktorý mohol niečo nahrať. Všetko musí byť nájdené a sterilizované. Fyzicky.“

„Priorita číslo dva: samotný Volkov. Už nie je cieľom na zajatie. Je vírusom. A vírusy neberú do zajatia.“

„Priorita číslo tri, a to je najdôležitejšie: každý, s kým prišiel do kontaktu po úteku. Každý, komu mohol odovzdať aspoň bajt informácie. Lekár, ktorý ho ošetroval. Náhodný svedok. Novinár, ktorému mohol napísať. Všetci sú vektormi nákazy. A my vykonávame totálne sanitárne čistenie.“

Štal sa naklonil bližšie k kamere. Jeho hlas klesol na ľadový šepot.

„Bežné protokoly sa rušia. Rozpočtové obmedzenia sa rušia. Dostávate voľnú ruku na akékoľvek kroky na území EÚ. Akékoľvek. Nepotrebujem svedkov. Nepotrebujem stopy. Nepotrebujem ani mŕtvoly, ak sa im dá vyhnúť. Potrebujem ticho. Absolútne. Akoby tento človek a tento únik nikdy neexistovali.“

Vystrel sa. Na jeho tvári sa na okamih zjavil výraz takmer otcovského pokarhania, ktorý na Paladína pôsobil silnejšie ako akýkoľvek rozkaz.

„Si môj najlepší projekt, David. Moje najdokonalejšie dielo. Nenechaj ma sklamať v mojej práci.“

Meno. Použil jeho skutočné meno. Bolo to zároveň znakom najvyššej dôvery a najstrašnejším označením. Pripomenutie toho, kto ho vytvoril zo zlomeného dieťaťa, ktoré prežilo peklo Waco, a premenil ho na dokonalého anjela smrti.

Oči Paladína sa na okamih zúžili. V ich hĺbke sa niečo pohlo, ale hneď sa to zastavilo.

„Rozumiem vám,“ povedal.

„Infekcia bude lokalizovaná.“

Spojenie sa prerušilo. Obrazovka zhasla a opäť sa premenila na čierne zrkadlo, v ktorom sa odrážala pracovňa a postava Viktora Štala. Ešte niekoľko okamihov sa pozeral na svoj odraz. Architekt strachu práve vypustil zo svojich reťazí svoje hlavné monštrum. A teraz mohol len dúfať, že stihne spáliť infekciu skôr, ako sa zmení na pandémiu, ktorá pohltí aj jeho samého.

Kapitola 6: Tieň pelikána

Hamburg, Nemecko

Chladný septembrový dážď bubnoval na sklo mansardového okna a menil svetlá Hafencity na rozmazané akvarelové škvrny. Alina Orlova sa napila vychladnutej kávy a pretrela si unavené oči. Hodiny ukazovali sedem ráno, ale ona nespala takmer dvadsaťštyri hodín, spájajúc roztrúsené údaje o finančných tokoch fiktívnych charitatívnych fondov. Jej byt, hybrid redakcie a konšpiratívneho stretnutia, bol zaplavený hromadami kníh, výtlačkami bankových výpisov a mapami posiatymi farebnými špendlíkmi. Bol to jej svet, jej pevnosť, jej bojisko.

Pohľadom prešla na obrazovku notebooku. V poštovej schránke, okrem spamu a pracovných e-mailov, visel jeden neprečítaný list. Anonymný odosielateľ,

MVolk_79@proton.me. Predmet: „Toto nie je príbeh. Toto je návod.“ Alina vzdychla. V jej práci boli takéto správy bežné. Každý týždeň jej desiatky „dobromyseľných“ ľudí posielali konšpiračné teórie, jedna šialenejšia ako druhá. Zvyčajne ich vymazala bez prečítania.

Jej prst už visel nad tlačidlom „Odstrániť“, ale niečo ju prinútilo zaváhať. Možno to bolo únavou. Alebo dažďom. Alebo dusivým tichom v byte, ktoré sa po jeho smrti stalo obzvlášť ohlušujúcim.

Valerio.

Toto meno vyvolalo tupú bolesť niekde pod rebrami. Monsignor Valerio, jej mentor, jej priateľ. Oficiálna verzia – srdcový infarkt. Nehoda. Ale Alina neverila na nehody. Najmä keď jej niekoľko hodín pred smrťou poslal práve tú správu. Krátku, nesúvislou, panickú.

„Custodes Fidei. Hľadaj pelikána. Oni sú stále tu.“

Polícia to považovala za blúznenie starého človeka. Ale Alina poznala Valeria. Strávila týždne pokusmi rozlúštiť túto vetu. „Custodes Fidei“ – „Strážci víry“. „Pelikán“? Symbol sebaobetovania v kresťanstve. Slepa ulička.

Táto slepá ulička ju prinútila posunúť kurzor a kliknúť na list.

Zabili Valeriho. Mňa takmer zabili. Prikladám to, za čo zabíjajú. Prvé – ich metóda. Druhé – ich pôvod. Nedovoľte, aby to zomrelo so mnou.

Text bol roztrhaný, zúfalý. Cítila v ňom skutočný strach. Alina sa zamračila. Strach vedela rozpoznať. Otvorila prvý priložený obrázok – screenshot titulnej strany dokumentu v nemčine. „Doktrína Künnetha: Protokolle zur ideologické Säuberung“. „Doktrína Künnetha: Protokoly ideologickej čistky“.

Alina začala čítať popis prvej fázy. Jazyk dokumentu bol chladný ako chirurgický skalpel. Opisoval inak zmýšľanie ako vírusovú infekciu, „sociálny patogén“, ktorý treba ničiť. Nebolo to len historická esej. Bola to inštrukcia. Krutá, precízna, desivo moderná.

Už sa chystala zavrieť súbor, keď jej pohľad zachytil detail, ktorý si spočiatku nevšimla. V strede stránky, polopriehľadný, takmer neviditeľný, bol vodoznak.

Zväčšila mierku. Obraz sa stal jasnejším.

Zobrazený vták, so sklonenou hlavou a trhajúci si zobákom vlastnú hruď, aby nakŕmil mláďatá.

Pelikán.

Alino srdce vynechalo jeden úder a potom začalo biť ako zbesilo. V miestnosti zrazu začal chýbať vzduch. Trasúcimi rukami uchopila telefón, otvorila šifrované poznámky a našla to. Posledná správa od Valerio.

„Hľadaj pelikána.“

Nebol to len tak hocijaký pelikán. Bol to *ten* pelikán. Zhoda bola stopercentná. Absolútna.

Svet sa zmenšil na obrazovku notebooku. Izba zmizla. Hluk dažďa utíchol. Paranoja sa ukázala ako pravda. Náhoda – zákonitosť. Nesúvislá správa zavraždeného archivára práve našla svoju desivú ozvenu v doktríne nacistického teológa. To bolo nemožné. A dialo sa to práve teraz.

Zosunula sa späť do kresla a cítila, ako jej po chrbte steká studený pot. Jej mozog, vycvičený na hľadanie súvislostí, pracoval na maximálnej rýchlosti. Valerio, vatikánsky archivár, nájde stopu starobylého bratstva „Custodes Fidei”. Zavraždia ho. Anonymný hacker hackne niečo súvisiace s nacistickou doktrínou a tiež ho prenasledujú. A na oboch dokumentoch je ten istý symbol. Pelikán.

To znamenalo, že „Custodes Fidei“ a autori „Doktrína Künnetha“ sú článkami jedného reťazca. Organizácia, ktorá prežila stáročia. *„Stále sú tu.“*

Alina sa prinútila zhlboka nadýchnuť a vrátiť sa k listu. Bol tam ešte jeden súbor.

data_fragment.png. Klikla naň.

Bol to screenshot. Chaotická hromada symbolov, poškodený kód. Ale odosielateľ červenými rámčekmi označil niekoľko slov, ktoré bolo možné rozoznať medzi týmto digitálnym odpadom.

...Sanhedrin... ...mechanika davu... ...Pilát... ...Gambit Varávvy...

Alina hľadela na slová a neverila vlastným očiam. Sanhedrin. Pontius Pilát. Čo, preboha, robia v jednom kontexte s nacistickým teologom?

„Mechanika davu“. Táto fráza ju zasiahla ako elektrický výboj. Priamo odkazovala na metódy opísané v „Doktrína Künnetha“. Manipulácia verejnej mienky, nasmerovanie hnevu más na stanovený cieľ.

A „Gambit Varávvy“? Varávva – zlodej a vrah, ktorého dav uprednostnil pred Ježišom. Nebola to náhodná voľba. Bol to výsledok manipulácie. Gambit. Vopred premyslená kombinácia.

Pred jej mentálnym zrakom sa roztrúsené fragmenty začali skladať do hrozivej mozaiky.

Vatikánsky archivár nájde správu inkvizítora o „Custodes Fidei“. Nacistický teológ Künneth systematizuje ich metódu. A prvotný zdroj, samotný prototyp tejto technológie sociálneho vraždenia, bol použitý pred takmer dvoma tisícmi rokmi v Jeruzaleme. Odsúdenie Krista

nebolo spontánnym činom fanatického davu. Bola to operácia. Majstrovské dielo sociálneho inžinierstva, ktoré neznámi „Strážci víry“ študovali, kodifikovali a preniesli cez stáročia.

Alina pocítila, ako jej po koži prebehli zimomriavky. Nebola to história o politike alebo financiách. Bola to história o technológii moci, tak starej a účinnej, že vedľa nej všetky moderné metódy propagandy bledli. A niekto dnes ovláda túto technológiu. Niekto, kto teraz loví MVolk_79.

Strach vystriedal chladný, jasný hnev. Nebola to len senzácia. Jej zavraždený mentor nebol paranoik. Anonymný hacker nebol blázon. Obaja narazili na tú istú pravdu z rôznych strán. A teraz táto pravda ležala pred ňou.

Už neváhala. Bola to jej povinnosť. Prsty položila na klávesnicu. Otvorila okno na odpoveď.

Poznám tento symbol. Súvisí to s mojím vyšetrovaním smrti jedného vatikánskeho archivára. Musíme sa porozprávať. Ihneď. Ale nie poštou. Potrebujeme bezpečný kanál. Určite miesto a čas. Buďte mimoriadne opatrní. Zdá sa, že ste šliapli na chvost hadovi biblických rozmerov.

Jej prst zamrzol nad tlačidlom „Odoslať“. Jedno kliknutie a nebude cesty späť. Stane sa terčom.

Aline sa pozrela na fotografiu v rámčeku na svojom stole. Bola na nej ona a usmievajúci sa monsignor Valerio na pozadí Kolosea. *„Pravda si vždy nájde cestu, dieťa moje,“ hovoril jej. „Našou úlohou je len odstraňovať prekážky z jej cesty.“*

Silno stlačila tlačidlo.

Správa bola odoslaná.

Dážď za oknom zosilnel a niekde v diaľke zahučal hrom. Alina sedela nehybne a načúvala tichu svojho bytu. Ale ticho už nebolo. Počula tikot hodín, ktoré odpočítavali čas do odpovede. A vedela, že od tejto chvíle už nie je sama. Sledujú ju. A idú za ňou.

Kapitola 7: Stretnutie v Hamburgu

Hamburg privítal Alinu vlhkým vetrom z Labe, ktorý voňal soľou, mazutom a vlhkosťou storočí, ktorá sa vpila do tmavočervených tehál Špajchertštaadu. Zaparkovala svoj starý Golf v nenápadnej bočnej uličke, odkiaľ bol výhľad na jeden z nespočetných mostov prehodených cez kanál. Miesto bolo ideálne: otvorené, a s desiatkami únikových ciest.

Čakala. Správa od anonymného zdroja bola krátka: „Most Poggenmülen. 19:00. Jeden.“

Presne o siedmej večer sa z hlbokého tieňa oblúka susedného skladu vynorila postava. Nešla, skôr sa pohybovala, prekladajúc nohy s viditeľným úsilím. Bolo to zranené zviera hľadajúce úkryt.

Keď sa postava dostala do slabého svetla pouličnej lampy, Alina potlačila výkrik hrôzy. Pred ňou stál duch. Vysoký muž, okolo štyridsať rokov, ktorého tvár bola bledou maskou zaschnutej krvi, sadzí a hlbokej, smrteľnej únavy. Jeho drahé, ale teraz beznádejne poškodené oblečenie viselo na nitkách. Ťažko sa opieral o zábradlie mosta a každý jeho výdych sprevádzal krátky, bolestivý chrapot.

Zdvihol oči a v ich hĺbke Alina videla takú zmes bolesti, strachu a zúfalého odhodlania, že všetky jej pochybnosti zmizli. Bola to pravda. Krutá, krvavá, pálivá pravda.

„Orlova?“ Jeho hlas bol sotva počuteľným šepotom, prerušovaným a suchým.

Ona prikývla a vystúpila z auta. „Áno. Ste sám?“

On sa krivo usmial. „Viac ako sám. Celý môj život vyhorel pred dvomi nocami. Zostal som len ja. A toto.“ S námahou strčil ruku do vrecka a vytiahol malú kovovú flashku. „Tu je všetko. „Doktrína“ a... druhé. To, čo hľadajú.“

„Kto sú oni?“ spýtala sa Alina.

„Egida,“ vydýchol.

Alina zbadala pod jeho roztrhaným sakom veľkú tmavú škvrnu. Krvácal.

„Môj Bože, ste zranený,“ priblížila sa k nemu. „Potrebujete lekára.“

„Žiadne nemocnice,“ odsekol. „Všetko kontrolujú.“

Alina na okamih zamrzla. Tento muž, Maxim Volkov, ako sa predstavil v liste, bol na pokraji zrútenia. Nechať ho tu znamenalo podpísať mu rozsudok smrti. Veriť mu znamenalo vykročiť do tej istej priepasti. Nemala na výber.

„Poznám jedno miesto,“ povedala rozhodne. „Nie je to nemocnica. Človek, ktorý sa nepýta otázky. Dokážete dôjsť k autu?“

Maxim prikývol. Opierajúc sa o jej rameno a zanechávajúc krvavú stopu na jej bundu, pokulhal k autu. Každý jeho krok bol agóniou. Keď sa zrútil na sedadlo spolujazdca, jeho dýchanie sa stalo prerušovaným.

Podzemná ordinácia doktora Klausa Richtera sa nachádzala v suteréne bývalého pivovaru. Richter, sivovlasý muž s unavenými, ale pozornými očami, bol pozostatkom minulého veku – bývalý disident z NDR, ktorý si cenil súkromie viac ako akékoľvek štátne regulácie.

Mlčky si prezrel Maxima. „Vyzerá to na nôž. Čepeľ prešla centimeter od obličky. Stratil veľa krvi. Má aj otras mozgu. Ktokoľvek to bol, pracoval profesionálne. Dám mu pár hodín. Možno štyri. Potom účinok stimulantov, ktoré mu pichnem, pominie a on jednoducho odpadne. Na dlho. Potrebujete bezpečné miesto.“

„Mám,“ prikývla Alina.

„Dobre,“ doktor sa vrátil k práci. „Alina, nech je ten chlapík ktokoľvek, šliapol na prsty niekomu veľmi vážnemu a nejde o pouličné bitky gangov. Je to práca likvidátorov.“

Bezpečné miesto bolo anonymné štúdio byt v modernom obytnom komplexe s výhľadom na prístav. Patril priateľovi fotografovi, ktorý odchádzal na niekoľko mesiacov na expedície.

S námahou dotiahla Maxima z výťahu a položila ho na gauč. Dýchal ťažko, ale rovnomerne, nachádzajúc sa v hlbokom umelom spánku. Alina zatiahla závesy, dvakrát skontrolovala zámok a až potom si dovolila vydýchnuť. Priniesla svoj zabezpečený notebook a posadila sa za stôl. Vedľa ležala flashka. Kľúč k všetkému.

Vložila ju do portu. Na obrazovke sa objavili dva súbory:

kuehneth_doctrine.pdf a alpha_protocol.dat.

Prvý súbor už videla. „Doktrína Künnetha“. Chladný, akademický text opisujúci štvorfázový proces sociálneho zničeniu cieľa. Patologizácia. Izolácia. Dehumanizácia. Likvidácia.

Potom otvorila druhý súbor.

alpha_protocol.dat. Na obrazovke sa objavil nezmysel. Gigabajty poškodenýchúdajov. Skúsila ho otvoriť v rôznych programoch, ale výsledok bol vždy rovnaký – chyba čítania. Ubehli dve hodiny. Pocítila, ako ju zachvátila beznádej. Riskovala všetko kvôli súboru poškodených súborov.

Zrazu sa z pohovky ozval chrapľavý hlas: „To... nie je šifra.“

Alina sa otočila. Maxim sa na ňu pozeral zapálenými, ale rozumnými očami. Richterove injekcie zabrali.

„Čo si povedal?“

„Nie je to šifrovanie,“ zopakoval a pozrel na obrazovku jej notebooku. „Nezačali ho šifrovať. Urobili niečo horšie. Oni ho... rozobrali.“

Kapitola 8: Protokol „Omega“

Vzduch v malom byte nad hamburským prístavom bol hustý a nehybný, nasiaknutý vôňou vychladnutej kávy a strachu. Maximovi sedel skrčený v starom kresle, jeho silueta bola sotva rozoznateľná v polotme, osvetlená len prízračným svitom obrazovky notebooku.

„Predstav si, že máš román,“ povedal chrapľavým hlasom. „Vezmeš nožnice, vystrihneš každé slovo, všetky tieto papieriky vložíš do obrovskej krabice a premiešaš. Nikdy ho nebudeš môcť prečítať. Pretože nemáš poriadok. Súbor nie je zašifrovaný. Je fragmentovaný. Každý bajt informácie je premiešaný podľa neznámeho vzoru. Na jeho zloženie nepotrebuješ kľúč-heslo, ale kľúč-kartu. Svojho druhu obsah.“

Narazili na múr. Mali trezor plný pokladov, ale kľúč od neho nebol len stratený – zdalo sa, že nikdy neexistoval. A vtedy, v tom tichom byte, jej to došlo.

„Maxim,“ začala pomaly. „Myslíš ako programátor. A teraz skús myslieť ako oni. Ako fanatici posadnutí históriou.

Naklonila sa dopredu, jej oči žiarili. „Čo ak nepoužili algoritmus ako šablónu pre fragmentáciu? Čo ak mapa, ktorú hľadáš, nie je program? Čo ak je to... text?“

Maxim zamrzol.

„Sú posadnutí primárnym zdrojom. Čo môže byť väčším primárnym zdrojom ako samotný historický dokument opisujúci tieto udalosti? Použili originálny historický text ako šablónu na zostavenie svojho moderného protokolu! Poradie slov, viet, kapitol... to je tvoja mapa!“

Maxim na ňu niekoľko dlhých sekúnd mlčky hľadel. A potom sa na jeho vyčerpanom tvári zjavil úžas zmiešaný s hrôzou a obdivom.

„Textový kľúč...“ zašepkal. „Použiť naratív ako algoritmus triedenia... To je... to je monštruózne. A geniálne.“

Po prvýkrát za poslednú noc sa v jeho očiach objavila nielen odhodlanosť prežiť, ale aj nadšenie lovca. Prudko sa otočil k notebooku.

„Dá sa to overiť. Dá sa napísať skript, ktorý vezme textový zdroj a použije jeho štruktúru ako inštrukcie na zostavenie. Ale aký text? Štyri Evanjeliuma. Desiatky prekladov. Apokryfy...“

„Tak začnime hľadať,“ povedala Alina a otvorila na svojom tablete prístup k digitalizovaným teologickým archívom. Nasledujúce dve hodiny sa zmenili na surrealistické ponorenie do stredovekej paleografie.

„Počkaj,“ zrazu povedala Alina. „Codex Vercellensis. Jeden z najstarších rukopisov Evanjelium v latinčine. Starolatinský preklad, pred Vulgátou. 4. storočie. Jeho textológia je jedinečná. Potrebujeme scénu výberu. Tú, kde dav rozhoduje o osude. Kvintesencia „Gambitu Varávvy“. Evanjelium podľa Matúša. Kapitola 27.“

Maxim rýchlo našiel potrebný úryvok. Text bol známy, ale slová a ich poradie sa mierne líšili. „Vo väčšine prekladov sa Pilát pýta: „Koho chcete, aby som prepustil: Barabáša alebo

Ježiša, zvaného Kristus?“ Ale tu... tu je formulácia priamejšia, takmer ako právna formula. *Quem de duobus vultis dimittam vobis?* „Ktorého z týchto dvoch chcete, aby som vám prepustil?“ Nie je to len otázka, je to takmer protokol o hlasovaní.“

„Právna formulácia... Protokol... Alina, si génius.“

Vyzdvihol potrebný úryvok – od pätnásteho verša po dvadsiaty šiesty. Od Pilátovej otázky po jeho symbolické umývanie rúk. Celá scéna. Skopíroval latinský text.

„Spúšťam,“ povedal.

Tentoraz bolo všetko inak. Na obrazovke sa objavila nová vizualizácia: koncentrické kruhy, podobné ročným kruhom starobylého stromu. Skript začal čítať latinský text, slovo za slovom. Každé slovo sa stalo súradnicou, ukazovateľom na jeden z tisícov roztrúsených fragmentov. Chaotická mozaika začala nadobúdať štruktúru. Proces sa zastavil na 99 %.

„Umyvanie rúk,“ náhle pochopil Maxim. *„Innocens ego sum a sanguine iusti huius*“. „Som nevinný v krvi tohto veľkého svätého“. Nie sú to len slová. Je to čin. Záverečný akt protokolu – presunutie zodpovednosti. Posledný fragment nie je viazaný na slovo. Je viazaný na samotný čin.

S neuveriteľnou rýchlosťou opravil kód. Stlačil Enter.

Páska postupu sa okamžite naplnila na 100 %. Koncentrické kruhy na obrazovke zasvietili jasne zelenou farbou a potom sa spojili do jedného celistvého súboru. Na niekoľko sekúnd na obrazovke nebolo nič okrem čierneho pozadia a blikajúceho kurzora. A potom sa objavil obrázok. Dokonale ostrý, štýlový pelikán, ktorý si trhá hruď. A pod ním sa začali objavovať slová.

PROTOKOL OMEGA

Riešenie pre riadenú evolúciu civilizácie. Verzia 3.0

Dôverné. Aegis Strategic Solutions.

Ponorili sa do čítania. Nebola to historická analýza. Bola to chladná, nemilosrdná, šokujúco podrobná cestovná mapa zotročenia sveta, napísaná jazykom právnikov a IT špecialistov.

„Všeobecná koncepcia: Princípy Protokolu Alfa (Jeruzalemský gambit) zostávajú nezmenené, pretože sú založené na základných zraniteľných miestach ľudskej psychológie. Menia sa len nástroje. Namiesto letákov – sociálne siete. Namiesto kazateľov – influenceri. Namiesto davu na námestí – globálne digitálne publikum. Protokol Omega predstavuje metodológiu uplatňovania večných princípov v podmienkach informačnej civilizácie s cieľom legálneho a postupného zavedenia úplnej kontroly nad akýmkoľvek štátom.

„FÁZA I: VYTVORENIE HROZBY (RIADENÁ PATOLOGIZÁCIA)“

„1.1. Výber vektora hrozby (VVH): Analytické oddelenie (projekt „Kassandra“) neustále skenuje globálne infopole s cieľom nájsť „sociálne trhliny“ – fóbie, ekonomické trenice a kultúrne rozpory. Vyberá sa najrezonantnejšia existenciálna hrozba (EH). Prioritné vektory:

nekonvenčný terorizmus (vrátane kybernetického), ekonomický kolaps, klimatický kolaps, morálna panika (hrozba tradičným hodnotám, rodine, identity).

1.2. Fáza zosilnenia (Amplification Phase): Využitie siete botov (projekt „Echo“), kontrolovaných influencerov (program „Pastier“) a pridružených mediálnych aktív na nasýtenie informačného poľa naratívom EU. Úloha: dosiahnuť „bod nezvratného vnímania“, keď EU je vnímaná ako nesporná a prvoradá realita väčšinou obyvateľstva.

1.3. Patologizácia pochybností: Akékoľvek alternatívne názory, skepticizmus alebo kritika naratívu EU sú okamžite odsudzované. Na tento účel sa používajú vopred pripravené nálepky: „agent nepriateľa“, „popierač hrozby“, „šíriteľ dezinformácií“, „asociálny prvok“, „sektár“. Cieľ: úplná marginalizácia oponentov, ich premena z účastníkov diskusie na sociálnych vyvrheľov, nebezpečných pre spoločnosť.

„FÁZA II: ZAVEDENIE SYSTÉMU (legálna izolácia)“

„2.1. Formovanie požiadavky: Na pozadí paniky vyvolanej EU sa prostredníctvom lojálnych politikov a verejných činiteľov (aktív Programu „Sokrates“) formuje verejná požiadavka na „silné riešenia“ a „nastolenie poriadku za každú cenu“.

2.2. Lobovanie za legislatívy („Zákon o mimoriadnej bezpečnosti”): Pod zámienkou boja proti EU sa na štátnej úrovni prijíma legislatívna základňa na zavedenie „Jednotného systému občianskeho monitorovania” (ESG). Oficiálne je ESGM určená na ochranu občanov. V praxi však poskytuje spoločnosti „Egida“, ako hlavnému technickému dodávateľovi, legálny prístup ku všetkým štátnym a súkromným databázam: finančným, zdravotným, geolokačným, biometrickým, sociálnym.

2.3. Izolácia opozície: Každý, kto sa stavia proti zavedeniu ESGM, je automaticky označený za spolupáchateľa EU alebo osobu, ktorá bráni záchrane národa. Proti takýmto osobám sa začína uplatňovať prvá fáza protokolu v miniatúre (osobná patologizácia prostredníctvom úniku informácií do médií).

„FÁZA III: DIGITÁLNY GAMBIT (selektívna dehumanizácia)“

„3.1. Identifikácia cieľov: Pomocou ESGM a analytických algoritmov (projekt „Prometej“) sa identifikujú všetky nelojálne elity a centrá disentu: opoziční politici, nezávislí novinári, sudcovia, verejní činitelia, nekontrolovaní podnikatelia.

3.2. Operácia „Sklenený dom“: Proti vybraným cieľom sa používa klasický „Gambit Varávvy“ v digitálnom formáte. Ich osobné údaje – hacknutá korešpondencia, sfalšované finančné správy, AI generované deepfake videá kompromitujúceho charakteru – sa zverejňujú na internete prostredníctvom kontrolovaných zdrojov. Sú prezentovaní ako korupčníci, zvrhlíci, zradcovia, pokrytci.

3.3. Presmerovanie hnevu: Spoločnosť, vystrašená EU, ľahko presmeruje svoj hnev na tieto „malé, ale odporné“ ciele. Na pozadí „veľkého boja“ o prežitie sa ich zločiny javia ako obzvlášť cynické. Spoločnosť sama žiada potrestanie tých, ktorí „kolíšu loď“ a „zrádzajú národ“ v ťažkých časoch.

„FÁZA IV: NOVÝ PORIADOK (RIADENÉ OTROCTVO)“

4.1. Zákon o trvalej bezpečnosti: Keď sú všetky ohniská odporu potlačené a diskreditované, prijíma sa posledný balík zákonov. Tento zákon robí mimoriadne opatrenia zavedené na boj proti EU trvalými.

4.2. Integrácia systému sociálnej lojality (SSL): ESGM sa stáva totálnym. Zavádza sa systém sociálneho hodnotenia, ktorý je viazaný na SSS. Lojalita k režimu a dodržiavanie „odporúčaní“ systému je odmeňované (prístup k úverom, cestovaniu, dobrej práci, vzdelaniu pre deti). Odlišné názory sú trestané digitálnymi metódami: blokovaním účtov, obmedzením pohybu, zbavením občianskych práv.

4.3. Záver: Nie je to tyrania s tankami v uliciach. Je to sterilný digitálny koncentračný tábor, do ktorého ľudia vstúpili dobrovoľne, aby unikli hrozbe, ktorú sme pre nich sami vytvorili. Otroctvo sa stáva synonymom bezpečnosti. Kontrola sa stáva synonymom starostlivosti. Ideálna väznica je tá, ktorú väzni stavajú sami a nazývajú ju svojím domovom.

Zmlkli. Hučanie notebooku sa zdalo ohlušujúce. Uvedomenie si dopadlo na nich celou svojou ťažkosťou. Hľadeli do priepasti. Do temného srdca histórie, kde sa najstrašnejšie zločiny páchali nie na príkaz, ale na naliehavú požiadavku davu, ktorého vôľa bola zručne a nenápadne nasmerovaná správnym smerom.

Kapitola 9: Útek z Hamburgu

V tom momente, keď uvedomenie si prečítaného dosiahlo kritický bod, na obrazovke nad textom protokolu vyskočilo malé, strohé okienko.

QUERY TRACED: Archív starovekej filológie Mníchovskej univerzity. SOURCE IP LOCATED. PROTOCOL: Backtrace complete.

Maximovo srdce vynechalo jeden úder a potom začalo biť ako zbesilé. Nielenže ho našli. Použili jeho vlastnú metódu – digitálnu stopu, ktorú zanechal pri hľadaní kľúča – aby ho našli.

A v tom momente, ako na povel, sa k nim doniesol zvuk z ulice. Ostrý, synchronizovaný zvuk brzdenia. A potom – nový zvuk. Ťažký, hluchý, mnohonásobne opakovaný zvuk taktických topánok narážajúcich o asfalt.

Sú v pasci.

„Svetlo!“ zakričal Maxim chrapľavým hlasom. Jedným pohybom zatvoril viečko notebooku a ponoril izbu do polotmy. Vyskočil k oknu. Ulica pod ním sa zmenila na scénu z filmu o špeciálnych operáciách. Tri čierne dodávky bez rozlišovacích znakov. Postavy v čiernom, ktoré z nich vystupovali ako tiene. V strede stál on. Paladín.

„Ako?“ – hlas Aliny za ním sa triasol.

„Naša žiadosť na univerzitný server bola pre nich ako signálna raketa na nočnej oblohe,“ zavrčal Maxim. „Nehľadali nás naslepo. Len čakali, kedy sa prezradíme. A ja, idiot, som ich sem priviedol!“

Dvere sa zachveli od silného nárazu berana. Nemali čas.

„BUM!“

Dvere sa s rachotom rozleteli, keď nevydržali ďalší úder. Maxim vpustil dovnútra tmavé siluety a v zúfalom improvizovaní hodil ťažký skrutkovač do starého elektrického rozvádzača na schodisku, ktorý si všimol skôr. Ozval sa ohlušujúci rachot a zableskla sa záplava oslepujúcich modro-bielych iskier. Do nosa udrel zápach spáleného ozónu. Svetlo na podeste zablikalo a zhaslo, ponorilo všetko do absolútnej tmy. V schodisku sa ozvali potlačené nadávky. Chaos. Bola to ich jediná šanca.

„To nám dá minútu, nie viac,“ zašepkal Maxim. Chytil Alinu za ruku a vytiahol ich smerom do kuchyne, k oknu vedúcemu do dvora. Z okna nad nimi už šľahali plamene. Skrat zapálil starú izoláciu steny.

Rýchlym pohybom otvoril starý drevený rám. Do tváre ho udrel studený, vlhký hamburský vzduch. Dole, tri poschodia pod nimi, sa čiernil vnútorný dvor-studňa.

„Nie dole. Pozdĺž,“ Maxim ukázal na hrubú liatinovú odkvapovú rúru, ktorá viedla po stene pol metra od okna.

Bez rozmýšľania ako prvý prehodil nohu cez parapet. Chytil sa studenej, kĺzkej kovovej rúry a začal sa spúšťať dole. Alina ho nasledovala o sekundu neskôr.

„Ciele utekajú cez zadné okno!“ ozval sa zhora zúrivý výkrik. V otvore sa mihol silueta. Záblesk. Guľka s výkrikom vyrazila kúsok tehly vedľa Maximovej hlavy.

Dostali sa na úroveň druhého poschodia, keď zhora zhodili lano. Po ňom sa rýchlosťou pavúka spustil jeden z najatých vojakov.

„Skok!“ zakričala Alina. Odrazila sa od steny a skočila na strechu kovového prístrešku nad vchodom do suterénu. Pristátie bolo tvrdé, ale prístrešok vydržal. Maxim skočil za ňou.

Dvor bol slepá ulička. Jediný východ – úzka brána vedúca na ulicu – bol zablokovaný. V jej otvore sa už mihali dva tiene.

V tom momente pomaly vchádzala do oblúka biela, anonymná dodávka doručovateľskej služby „Blitz Kurier“. Bola to ich jediná, absurdná šanca.

Nájomný vrah, ktorý zliezol po lane, pristál na dvore. Pomaly zodvihol zbraň.

Maxim a Alina vyskočili spoza kontajnerov ako dva duchovia. Kurier, keď ich uvidel, stuhol. Alina ho zrazila na zem. Maxim vyskočil na sedadlo vodiča. Kľúče boli v zapaľovaní. Motor zareval.

Nájomný vrah na dvore začal strieľať. Guľky začali bubnovať po karosérii. Alina už bola vo vnútri.

„Šliapni!“ zakričala.

Maxim stlačil pedál plynu až na podlahu. V úzkom oblúku stáli dvaja členovia útočnej skupiny. Ozval sa hluchý úder a telo jedného z nich odhodilo na stranu. Dodávka vyletela na ulicu. Cestu blokoval čierny sedan. Vedľa stál Paladín.

Nestrieľal. Len sa pozeral, akoby hodnotil ich posledný, zúfalý manéver.

Maxim otočil volant, vyrazil na chodník a zrazil smetné koše. Obchádzali sedan a opäť vyleteli na vozovku, zanechajúc za sebou chaos a výkriky. V spätnom zrkadle Maxim videl, ako Paladín pomaly skláňa zbraň. Na jeho tvári nebolo vidieť zlobu. Len chladné, vypočítavé hodnotenie.

Paladín vošiel do toho, čo ešte pred hodinou bolo bytom. Vzduch bol ťažký od dymu. Jeho ľudia sa pohybovali medzi troskami.

„Stav,“ hodil do vysielačky.

„Jeden dvestý. Klaus. Ciele sú preč.“

Druhý neúspech. Zohol sa na kolená a preosieval prstami popol. Niečo upútalo jeho pozornosť. Ohorený kúsok papiera. Útržok turistického mapy mesta. Na jednom mieste sa zachoval modrý kruh nakreslený od ruky. A vedľa neho jedno slovo.

Zürich.

Curych. Zovrel kúsok papiera v päste. Zanechali stopu. Mysleli si, že ušli. Mýlili sa. Len si vybrali nové miesto pre svoju smrť.

Kapitola 10: Mesto tajomstiev

Zurich, Švajčiarsko

Zurich privítal ich odmeraným, takmer sterilným pokojom. Pre Maximovu Volkovovu dušu bol tento pokoj mučením. Bol cudzím telesom v tomto dokonalom organizme, vírusom v systéme, naháňaným zvieraťom v rezervácii.

Alina Orlova, naopak, túto atmosféru vnímala ako svoju vlastnú. Narodila sa v podobných svetoch. Útek z Hamburgu zostal za nimi. Teraz začínal najrizikovejší úsek.

Zarezervovali si izbu v malom hoteli, zaplatili v hotovosti a použili falošný pas.

„*Niečo* sme našli," povedal Maxim potichu. „Ale nevieme, *kto* a *kde*. ‚Egida' je len fasáda. Potrebujeme dôkazy, ktoré nemožno vyvrátiť. Finančné stopy, dokumenty."

Alina stála pri okne. „Preto sme tu. Môj otec... bol človek s konexiami. Najmä tu, vo Švajčiarsku. Je tu jeden človek. Herr Müller. Starý bankár, teraz na dôchodku. Bol jedným z najbližších priateľov môjho otca. Otec hovoril, že Müller si pamätá viac finančných tajomstiev ako všetky počítače v Zürichu dohromady.

„A ty si myslíš, že nám pomôže?" – v hlase Maximovi znela skepsa.

„Nemyslím si. Dúfam. Otec mu kedysi zachránil reputáciu. Herr Müller je dlžník. A ja ho chcem požiadať, aby splatil svoj dlh."

Našla číslo v starom zašifrovanom zápisníku. Stlačila tlačidlo na telefóne a priložila ho k uchu. Po niekoľkých mučivo dlhých zazvoneniach sa na druhom konci linky ozval suchý, starý, ale autoritatívny hlas.

„Müller, počúvam."

Stretnutie bolo dohodnuté na o hodinu neskôr v cukrárni Sprüngli na Paradeplatz.

Herr Müller bol vysoký, vychudnutý, s bezchybne bielymi vlasmi. Jeho oči pod hustými obočím boli živé, prenikavé a neuveriteľne inteligentné.

Mlčky počúval Alinu. Keď skončila, Müller dlho mlčal a pomaly miešal espresso.

„Karl, tvoj otec," napokon povedal, „bol čestným človekom v nečestných časoch. Ja som vždy veril, že tma len čaká, kým svetlo prestane svietiť."

Pohľadom prešiel na Maxima. „Vy, mladý muž, ste ako človek, ktorý nazrel do priepasti."

„Priepasť sa na mňa pozrela späť," odpovedal Maxim chrapľavým hlasom. „A pokúsila sa ma upáliť zaživa."

Müller prikývol. *„Custodes Fidei*. Strážcovia víry... Oni nestrážia vieru, ale metódu. Metódu premeny ľudí na dav a davu na zbraň. Počul som o týchto ľuďoch. Sú ako rakovinový nádor, menia názvy, ale podstata zostáva.“

„Môžete to dokázať?“ spýtala sa Alina.

Müller sa na ňu pozrel s náznakom smútku. „Dieťa, v mojom svete sa nedá nič *dokázať*. Možno len vedieť. Všetky digitálne záznamy boli pred desiatkami rokov vymazané. Ale ľudia... ľudia verili v papier.“

Naklonil sa dopredu. „Existuje jedno miesto. Súkromný archív. Nepatrí žiadnej banke. Je to konzorcium, ktoré vzniklo po vojne na uchovávanie ich... nie celkom bezúhonných tajomstiev. Nie sú tam žiadne počítače. Len papier, oceľ a betón.“

„Žiadate ma, aby som riskoval všetko,“ pokračoval Müller. „Ale títo ľudia, táto ‚Egida‘... nie sú od ľudí ani od Boha. Sú z prázdnoty. Nestavajú. Len zdokonaľujú metódu deštrukcii.“

Vystrel sa. Rozhodnutie bolo prijaté. „Archív sa zatvára o piatej. V noci je tam len jeden strážnik. Budete mať čas od polnoci do štvrtej ráno. Nemôžem vás tam sprevádzať. Ale môžem vám dať kľúč a starý plán budovy. Alarm na služobných dverách bude vypnutý. Presne na štyri hodiny.“

Nezreteľne podal Aline ťažký mosadzný kľúč a zložený list papiera.

„Čo hľadáte?“ spýtal sa Müller.

„Finančné správy fondu *‚Dialog Center‘*,“ rýchlo odpovedal Maxim. „Koniec štyridsiatych rokov. Dokumenty o prevode aktív. Akékoľvek zmienky o objekte s názvom *Forteresse du Silence*. Pevnosť mlčania“

Müller pomaly prikývol. „Hľadajte v sekcii ‚Restitúcia a kompenzácie‘. Mnohé hriechy sa skrývali pod rúškom charitatívnej činnosti. Veľa šťastia, deti.“

S týmito slovami vstal a zmizol v dave.

Alina otvorila dlaň. Ležal v nej kľúč. Kľúč k srdcu temnoty.

Kapitola 11: Zlato „Egida“

Noc v Zürichu bola utkaná z ticha, peňazí a chladných hviezd nad jazerom. Herr Müller ich nechal pri nenápadných oceľových dverách bez nápisu v tichej bočnej uličke Altstadtu.

„Pravidlá sú jednoduché,“ povedal pred odchodom. „Vo vnútri hlavného trezoru nie je žiadna elektronika. Žiadne telefóny, ani digitálne hodinky. Len môj terminál, ktorý nie je pripojený k žiadnej externej sieti. Všetko, čo nájdete, môžete odfotografovať. Ale žiadny list neopustí tieto steny. To je podmienka môjho rizika. Máte čas do svitania.“

Previedol ich cez masívne dvere a Maxim pocítil, ako sa mení tlak. Vošli do svätyne svätých.

Skladisko bolo ako papierová katedrála. Desiatky regálov, ktoré sa týčili do tmy, boli husté zaplnené identickými kartónovými škatuľami s koženými chrbtami.

Úloha sa zdala nesplniteľná. Nebola to ihla v kope sena. Bola to konkrétna molekula v celom oceáne.

Na základe Müllerovho tipu požiadali cez terminál archívu o správy za roky 1946-1949. Robotický výťah priniesol tri vytúžené krabice. Rozložili ich na obrovský prehliadací stôl. Hodiny tikali. Ticho bolo dusivé, prerušované len šušťaním otáčaných stránok.

„Pozrite sa,“ povedal Maxim po dvoch hodinách, jeho hlas bol chrapľavý. Prezeral dokumenty a hľadal nezrovnalosti. „Tu sú tri rôzne organizácie. Čokoláda do Argentíny, drevo zo Švédska, fond pomoci sirotám. Úplne odlišné oblasti. Ale pozrite sa na štruktúru transakcií. Všetky veľké príjmy sa rozdeľujú. Všetky prechádzajú cez ten istý korešpondenčný účet v Ženeve. A všetky vo výsledku končia... tu.“

Ukazoval na názov, ktorý dovtedy neupútal ich pozornosť: *„Stiftung für Völkerverständigung*“. „Fond medzinárodného porozumenia“.

„Tento názov poznám!“ Alina uchopila list. „Valerio ho spomínal ako jednu zo štruktúr vytvorených na rehabilitáciu „užitočných“ nacistických vedcov.

Na ich žiadosť výťah priniesol ďalšiu krabicu. Vo vnútri bola jediná zložka. Stanovy fondu. A finančná správa za prvý rok.

Aline ho otvorila. V kolónke „Zakladatelia a hlavní darcovia“ bol zoznam desiatich mien. Priemyselníci, ktorých továrne pracovali pre Wehrmacht. Bankári, ktorí prali skonfiškované židovské zlato. A na čele zoznamu – Walter Künneth.

„Tu je to,“ zašepkala Alina. „Toto je semienko.“

Maxim sa jej pozrel cez plece. Pozeral sa na čísla. Na konci správy bol uvedený zoznam aktív prevedených do bilancie fondu. Müller, keď im skôr vysvetľoval, ako čítať takéto kódy, naučil ich vidieť podstatu.

„Účty v bankách v Buenos Aires...“ mumlal Maxim. „Portfólio akcií amerických oceliarskych spoločností... A tu... „Špeciálny depozitný účet 7“. To je kódové označenie pre aktíva Reichsbanky. Zlato. Tony zlata.

Ticho v trezore bolo ohlušujúce. Pozerali na dokument, ktorý bol svedectvom o zrode monštra. „Egida“ bola postavená na základoch nacistického zlata.

„V roku 1968,“ pomaly vyslovila Alina a otočila stránku na memorandum o rebrandingu, „zmenili názov. *Stiftung für Völkerverständigung* sa zmenilo na *Dialog Center*. A v deväťdesiatych rokoch *sa Dialog Center* stalo...

„Aegis Strategic Solutions“, dokončil za ňu Maxim. „Spojenie je dokázané. Priama linka od nacistov k Štalovi.“

Vzal zložku. — Treba to odfotografovať. Každý list.

Ale kým sa pripravovali, Alina pokračovala v prezeraní zakladajúcich dokumentov. Jej pohľad sa zastavil na prílohe – register nehnuteľného majetku. A na jednom podivnom bode.

„Čo je to?“ spýtala sa.

Záznam bol vo francúzštine. „Akt o bezčasovom darovaní od rodiny de Montbrison“. Predmetom darovania bola nehnuteľnosť s názvom *„La Forteresse du Silence*“. Pevnosť mlčania.

Alina prudko zdvihla hlavu. „Maxim... *Custodes Fidei*. Správa inkvizítor, ktorú našiel Valerio. To je ich pevnosť! Nepredali Egide len peniaze a ideológiu. Predali im svoj domov. Svoje hniezdo.

Maxim stuhol. Fragmenty mozaiky sa skladali do jedného strašného obrazu.

„Sú tam,“ zašepkal. „Hlavný server. Archív. Riadiace stredisko. Musí byť tam. V tejto Pevnosti mlčania.

Našli to, čo hľadali. A ešte viac. Našli srdce šelmy.

Müller sa pozrel na hodiny na stene. Pol piata. „Musíte odísť.“

Zúfalo rozkladali dokumenty na stole na fotografovanie. V tej chvíli, v úplnom tichu, počuli zvuk.

Tichý, sotva postrehnuteľný škripot. Zvuk kamienka, ktorý zaprašťal pod ťažkou topánkou vonku.

A za ním – krátke, ostré kovové cvaknutie. Akoby niekto odistil zbraň.

Müller stuhol ako socha. Jeho tvár sa zmenila na masku smrteľného strachu. Pomaly otočil hlavu k nim a priložil prst k perám. A len perami, bez zvuku, povedal:

„Sú tu.“

Kapitola 12: Naháňačka po strechách Altstadtu

Zurich sa prebúdzal pomaly. Prvé lúče ranného slnka dopadli na veže Grossmünsteru. V tomto predsvitaní ticha každý zvuk znel prehnane hlasno.

Maxim a Alina išli rýchlo, takmer bez rozhovoru. Flashka, na ktorej boli teraz uložené nepopierateľné dôkazy, akoby pálila Maximu vrecko bundy. Bolo to ich prvé skutočné víťazstvo.

Maxim sa náhle zastavil. Jeho pohľad bol upretý na malé námestie pred ním, kde pri fontáne stál muž. Vysoký, v tmavom, nenápadnom kabáte. Nedíval sa ich smerom. Ale v jeho nehybnosti, v samotnej geometrii jeho postavy bolo niečo dravé.

Muž pomaly otočil hlavu. Aj z diaľky ho spoznali. Tvár bez emócií. Paladín.

Nevrhol sa na nich. Len sa s nimi stretol pohľadom, a v tom pohľade bolo chladné sľubovanie smrti. Pasca sa zatvorila.

„Bežme!“ – hlas Aliny vytrhol Maxima z omráčenia.

Vyskočili z miesta a vrhli sa do najbližšej uličky. Neobzerali sa. Cítili jeho prítomnosť za chrbtom – metodickú, neodvratnú. Ulička ich zaviedla do slepej uličky.

„Sem!“ – Alina ukázala na hrdzavý požiarny rebrík vedúci na strechu.

Vyliezli po kĺzavých priečkach. Dole, v otvore oblúka, sa objavil silueta Paladína. S desivou ľahkosťou začal stúpať, dvakrát rýchlejšie ako oni.

Ocitli sa na šikmej škridlovej streche.

„Tam!“ – zakričal Maxim a ukázal na mohutnú katedrálu Grossmünster, ktorej jedna z veží bola obklopená lešením. Bola to ich jediná šanca.

Preskakujúc zo strechy na strechu a balansujúc na korčuliach, vyrazili smerom ku katedrále. Bol to zúfalý, šialený beh.

Dostali sa k úpätiu južnej veže a začali šplhať po lešení. Paladín sa o sekundu neskôr objavil na okraji strechy a začal stúpať s rovnakou desivou efektívnosťou. Vzdialenosť medzi nimi sa rýchlo zmenšovala.

Dostali sa na hornú úroveň lešenia, na plošinu priamo pod kupolou veže. Ďalej už nebolo kam. Boli zatlačení do kúta.

Paladín sa objavil na plošine. Postavil sa, čím im odrezal cestu na ústup.

„Flashku, Volkov,“ jeho hlas bol pokojný. „Odovzdaj ju a ja to urobím rýchlo.“

A vtedy Maxim uvidel svoju šancu. Tal – malý zdvíhací mechanizmus s navijakom. Na háku visela sieť s vrecami cementu. Lano bolo upevnené na blokovacom mechanizme na okraji plošiny, len pár metrov od Paladína.

„Alina, keď zakričím, hod na neho čokoľvek!“ zašepkal.

Paladín urobil krok vpred.

„Bože, kto tu ešte je?“ zakričal Maxim a pozrel sa za neho.

Bol to najstarší trik. Paladín sa na zlomok sekundy otočil.

„Teraz!“ zakričal Maxim.

Alina hodila po Paladínovi veľký kľúč. Ten sa ľahko vyhol, ale posunul sa o pol kroka doľava. Kým bola pozornosť žoldniera odvrátená, Maxim sa vrhol k okraju plošiny a celou váhou sa vrhol na páku poistného mechanizmu.

Ozvalo sa hlasné cvaknutie. Laná sa so švihnutím vytrhli nahor.

Sieť s vrecami cementu, vážiaca najmenej pol tony, sa zakývala ako obrovské kyvadlo. Okraj plošiny, po ktorej sa niesol náklad, nevydržal. Kovová podlaha pod nohami Paladína sa ohnula s ohlušujúcim vŕzganím.

Paladín stratil rovnováhu. S tupým výkrikom spadol dole. Jeho noha sa zamotala do bezpečnostnej siete, napnutej o poschodie nižšie. Visel hlavou dole, živý, ale dočasne vyradený z prevádzky.

Maxim a Alina, neveriac vlastným očiam, vybehli k oknu v streche katedrály. Zlomili zámok a vtlačili sa dovnútra. Keď schádzali po točitom kamennom schodisku, počuli, ako sa dole zosilňuje hluk a rev sirén.

V malej kaviarni pri stanici, pri šálke kávy, sa pozerali jeden na druhého.

„Prežije to,“ povedal Maxim ticho.

„Áno,“ odpovedala rovnako ticho Alina. „A bude ešte zlostnejší.“

Získali čas. Drahocenné hodiny alebo možno dni. Ale obaja chápali, že to nebol koniec. Bol to len koniec jednej kapitoly.

Kapitola 13: Príchod do Pevnosti mlčania

Večerný chlad prenikal až do kostí. Lacný, bezvýrazný „Renault“ sa valil po opustenej serpentíne francúzskych Álp. Paranoja sa stala ich tretím spolucestujúcim.

„Tam,“ povedala ticho Alina a ukázala na sotva viditeľný výjazd.

Auto zabočilo na poľnú cestu. Po niekoľkých sto metroch sa les rozostúpil a oni zmeraveli.

Pred nimi, na pozadí tmavnúceho neba, sa týčila. *Forteresse du Silence.* Pevnosť mlčania.

Vyrastala priamo zo strmého svahu hory, ako keby bola zakorenená v skale ako tesák pravekého zvieraťa. Steny z tmavého kameňa v spodnej časti plynule prechádzali do hrubých konštrukcií v hornej časti, korunovaných lesom antén, senzorov a kamier. Pevnosť nebola opustená. Bola ako predátor, ktorý sa skrýval vo svojej jaskyni.

„Neskrývajú sa. Proste sú tam, kde sa nikto neodváži vkročiť,“ povedal Maxim.

Nechali auto v lese a vydali sa hlbšie do lesa, obchádzajúc pevnosť širokým oblúkom. Ich cieľ sa nachádzal na opačnej, najstrmšej strane hory.

O hodinu neskôr zaujali pozíciu na skalnom výbežku. Maxim rozložil notebook a otvoril naskenovanú mapu z roku 1687.

„Tu,“ ukázal prstom na schému. *„Aqueduc oublié*. Zabudnutý akvadukt. Viedol vodu z ľadovca do cisterien pod donžonom. V 18. storočí ho vyradili z prevádzky. Na súčasných plánoch nie je.“

Keď položil mapu na satelitný snímok, určil polohu výstupného portálu.

Nasledujúce dve hodiny sa zmenili na nočnú moru v podobe výstupu po skalnatom svahu. Nakoniec sa dostali na požadovaný výstupok. Pred nimi bola súvislá skalná stena.

„Nič,“ vydýchol Maxim.

„Počkaj,“ Alina prešla rukou po studenej skale. Jej pohľad zachytil neprirodzene rovnú líniu trhliny pod hustým brečtanom. „Maxim, posvieť sem.“

Lúč baterky vytiahol z tmy obrysy mohutného kamenného muriva.

Spoločne, s nožmi a holými rukami, vyčistili vchod. Pred nimi sa objavila horná časť oblúka, zaplnená hrubými balvanmi. Pomocou kovovej tyče ako páky s nadľudskou silou vyrazili kameň, ktorý bránil vchodu. Balvany s rachotom spadli dovnútra a otvorili čiernu dieru.

Do tváre ich udrel zatuchnutý, studený vzduch – vôňa mokrého kameňa, hniloby a zabudnutia.

Žiadne poplašné signály. Ich vniknutie zostalo nepovšimnuté. Vstúpili do tmy.

Prechod bol úzky a nízky, pod nohami špliechala ľadová voda. S každým krokom sa ponárali hlbšie a hlbšie do útrob hory. Po pol hodine začuli sotva postrehnuteľný, tichý, monotónny hukot fungujúcej elektroniky.

Tunel ich vyviedol k mreži z nehrdzavejúcej ocele s elektronickým zámkom. Za ňou pulzovalo modrasté svetlo. Pod mrežou však zostal starý odtokový kanál – úzky kanál, dostatočne široký na to, aby sa ním dalo preliezť.

Ocitli sa v malej klenutej miestnosti. Na stene oproti bola vidieť ventilačná mreža, zabudovaná do novšej betónovej steny. Práve z nej prenikalo svetlo a ozýval sa hukot.

Maxim ju opatrne podvihol nožom. Nahol sa do otvoru a zmeravel.

„Alina... pozri sa.“

Ona sa pritlačila k stene vedľa neho. Pozerali sa dole, z výšky asi troch metrov, do obrovského, viacúrovňového priestoru. Starobylé kamenné steny kláštorných podzemných priestorov boli popletené kilometrami káblov, ktoré viedli k radom čiernych, monolitických serverových stojanov. Na stenách viseli obrovské plazmové panely. V strede sály, v sklenenej kocke, boli uložené starobylé zväzky.

Bol to archív dvoch epoch. Nervové centrum „Egida“ a úschovňa tajomstiev *Custodes Fidei*.

Našli ho. Brloh šelmy. A teraz boli vo vnútri.

Kapitola 14: Archív dvoch epoch

Vlhký chlad podzemia bol takmer hmatateľný. Stáli na prahu dvoch svetov, ktoré sa spojili do jedného monštruózneho celku. Starobylé podzemie, vytesané do skaly, bolo znesvätené. Pozdĺž jednej steny sa tiahli rady čiernych, monolitických serverových stojanov, posiaté miriádami modrých a zelených svetelných diód. Naproti, v hermetických sklenených vitrínach s klimatizáciou s kontrolou, odpočívali starobylé zvitky.

To bol Archív dvoch epoch. Srdce „Egida“. Miesto, kde bola po stáročia uchovávaná doktrína nenávisti vedľa nástrojov jej globálneho šírenia.

„Toto... toto nie je len dátové centrum. Je to svätyňa,“ vydýchla Alina.

Maxim mlčal. Jeho pohľad bol upretý na serverové stojany. Viděl silu, schopnú preosievať petabajty informácií, modelovať verejnú mienku, riadiť toky dezinformácií.

„Musím tam ísť,“ povedal a ukázal na osamelý pracovný stôl s niekoľkými monitormi uprostred miestnosti. „Alina, kry ma.“

Kým Maxim prechádzal halou, Alina pristúpila k jednej z vitrín. Vo vnútri ležal otvorený rukopis v stredovekej latinčine: *„De Inquisitione Haereticae Pravitatis*“. O inkvizícii heretického hriechu. Začala čítať. A s mrazivým desom spoznávala známu štruktúru.

„Primo, necesse est eos designare ut pestem spiritualem…“ – „Po prvé, je potrebné označiť ich za duchovnú morovú nákazu…“ Pathologia.

„Secundo, fideles ab eis separandi sunt…“ – „Po druhé, veriaci musia byť od nich oddelení…“ Izolácia.

„Tertio, eorum ritus et mores depravati depingendi sunt…“ – „Po tretie, ich zvrátené obrady a mravy musia byť znázornené tak, aby stratili ľudskosť…“ Dehumanizatio.

Odstúpila od výkladu. Bol to on. Protokol „Alfa“. Nie ako metafora. Ale ako platná, nepretržitá inštrukcia, odovzdávaná z generácie na generáciu.

Medzitým Maxim dosiahol terminál. Pripojil svoj pamäťový modul. Systém bol izolovaný, ale on bol vo vnútri. Spustil emulačný program a získal obmedzený prístup k jadru. Táto medzera bola dostatočná. Začal úplné zrkadlenie všetkých údajov.

KOPÍROVANIE ÚDAJOV... [1%]

ZOSTÁVAJÚCI ČAS: 2 HODINY 14 MINÚT

„Dve hodiny,“ zašepkal Maxim. „Nemáme dve hodiny.“

Začal pracovať na optimalizácii. Čas sa skrátil na štyridsaťsedem minút. Aj tak to bola celá večnosť.

Kým sa plazil zelený pruh pokroku, jeho skript začal indexovať súbory. Na monitore sa objavili názvy, z ktorých stuhla krv v žilách.

PROJECT_CROWD_MECHANICS_HK_2019
DOSSIER_SENATOR_MCCONNELL_VULN.zip
OPERATION_SWAN_SONG_CATALONIA
DESTAB_SYRIA_PHASE_2_MEDIA_PLAN.docx
INFLUENCE_OP_BREXIT_FARAGE_CONTACTS.dat

Bol to tajný archív súčasnej geopolitickej situácie. Spisy a tisíce politikov, novinárov, sudcov. Plány operácií na destabilizáciu celých regiónov, manipulácie volieb.

Alina sa spamätala zo šoku a prechádzala od jednej vitríny k druhej. To, čo hľadala, našla v tej poslednej. Nebol to rukopis, ale kniha v čiernej väzbe. Vydanie z roku 1938. Dielo Waltera Künnetha. Vedľa nej však ležal tenký zápisník. Künnethov osobný denník. Posledná otvorená strana bola viditeľná cez sklo.

Záznam bol datovaný rokom 1936.

„Dnes mi Bratia ukázali skutočné dedičstvo. To, čo som považoval za svoj objav, sa ukázalo byť len bledým odrazom stáročnej múdrosti. Moja práca nie je vytváranie nového, ale reštaurovanie večného. Musím len preložiť jazyk meča a kríža do jazyka rádiových vĺn a novinových stĺpcov. Nazvali to „Protokol Alfa“. Symbol pelikána je teraz aj mojím symbolom. Som článkom v reťazi, ktorá siaha z hlbín storočí.

Tu je to. Priamy dôkaz. Rosetta Stone, spájajúca stredoveký rád s nacistickým ideológom. Alina horúčkovito odfotila stránku na svoj telefón cez sklo.

„Maxim!“ zavolala. „Mám všetko!“

On neodpovedal. Stál nehybne pred monitorom. Ukazovateľ načítania dosiahol 98 %. Jeho skript spracoval posledné dva, najviac chránené súbory.

AEGIS_CHARTER_VSTAL.pdf PERSONNEL_RECOVERY_WACO_1993.dat

KOPÍROVANIE ÚDAJOV... [99%]

KOPÍROVANIE ÚDAJOV... [100%]

PRENOS UKONČENÝ. ZARIADENIE JE PRIPRAVENÉ NA VYBERANIE.

„Mám to!“ vydýchol Maxim a ruka mu vyletela k pamäťovému zariadeniu.

A v tom momente všetky tri monitory pred ním zhasli. A potom znova zablikali. Teraz na nich nebolo nič okrem bieleho textu na čiernom pozadí, ktorý sa pomaly zobrazoval s posmešnou pauzou.

Vitajte v archíve.

Maximovo srdce sa zrútilo do priepasti. Nebola to automatická poplachová správa.

Dúfam, že ste našli, čo ste hľadali.

Bol to tón majiteľa, ktorý práve s úsmevom zabuchol dvere svojej pasce na myši.

Pretože teraz sme našli my vás.

Kapitola 15: Charta „Egida“ a dieťa Waco

Chlad v podzemí bol starobylý, za storočia vnikol do kameňa. Prechádzal až do kostí, napriek teplu, ktoré vyžarovalo zo stoviek pracujúcich serverov. Vzduch voňal ozónom, prachom storočí a sotva postrehnuteľnou vôňou kadidla, akoby sa pod týmito klenbami stále vznášalo prízračné echo mníšskych omší. Pre Maxim Volkov to bolo najpodivnejšie dátové centrum v jeho živote: hybrid Silicon Valley a gotickej krypty.

Optické káble, svietiace modrou a zelenou farbou, sa vinuli po hrubo opracovaných stenách a mizli v otvoroch, kde kedysi možno stáli ikony. Rad čiernych, hučiacich stojanov stál tam, kde inkvizítori mohli uchovávať svoje protokoly výsluchov. Tu, v srdci *Forteresse du Silence,* minulosť nielen susedila s budúcnosťou – bola jej základom.

„Pokrok – sedemdesiatdva percent,“ povedal Maxim ticho, bez toho, aby odtrhol pohľad od holografického rozhrania, ktoré premietal zo svojho terminálu na najbližšiu stenu. Diagramy a bežiace riadky kódu tancovali na tisícročnom murive. „Ich systém je monštruózny. Viacúrovňový, s falošnými katalógmi a krypto-pascami. Každý terabajt údajov je zabalený do niekoľkých vrstiev podvodu. Geniálne a paranoidné.“

Alina Orlova stála vedľa neho, ale jej pozornosť neupútal Maximov digitálny balet. Pomaly kráčala pozdĺž regálov, kde za nepriestrelným sklom neboli uložené servery, ale hrubé zväzky v kožených väzbách. Originály. Protokoly *Custodes Fidei*. História, ktorú bolo možné dotknúť sa.

„Oni tu nielen uchovávajú informácie, Maxim,“ zašepkala, jej dych zanechával paru v chladnom vzduchu. „Oni sa im klaňajú. Toto je ich svätyňa. Každá operácia, každá manipulácia, každý zničený život – všetko je zdokumentované a kanonizované.“

Maxim prikývol, jeho prsty pokračovali v lietaní nad klávesnicou.

„Vidím. Štruktúra súborov nie je postavená na logike, ale na rituáli. Aby som sa dostal k hlavným archívom, musel som prejsť tromi „kruhmi očistenia“ – tak sa nazývajú. Prvý vyžadoval vyriešenie logickej úlohy založenej na dielach Aristotela. Druhý – identifikáciu citátov z Machiavelliho. Tretí... tretí bol zvláštny. Spýtal sa: „Čo je dôležitejšie: vôľa pastiera alebo blaho stáda?“

„A čo si odpovedal?“ Alina sa otočila, jej oči žiarili v polotme.

„Zlomil som otázku. Vložil som kód do samotného poľa na odpoveď a obišiel som ho. Ale správna odpoveď je podľa nich zrejmá.

Náhle sa jedna z úloh, ktoré spustil paralelne, dokončila tichým zvukovým signálom. Nebola to hlavná štruktúra údajov, ale samostatný, relatívne malý súbor, ktorý upútal jeho pozornosť zvláštnym názvom:

CHARTER_AEGIS_ULTIMA_RATIO.pdf. Posledný argument.

„Alina, pozri sa na to,“ zavolal.

Pristúpila k nemu a pozrela sa na obrazovku, kde sa otvoril dokument. Nebola to suchá správa. Štýl bol vyvážený, takmer filozofický, bez akýchkoľvek technických termínov. Bol to manifest. Charta „Egidy“, napísaná osobne Viktorom Štalom.

Alina začala čítať nahlas, jej hlas sa s každým odsekom stával tichším a napätejším.

Ľudstvo dokázalo svoju neschopnosť samosprávy. Nechá samé seba, nevyhnutne skĺznuť do chaosu populizmu, ideologických epidémií a sebazničenia. Demokracia v jej súčasnej podobe nie je ničím iným ako ilúziou voľby ponúkanou davu, ktorý si vždy vyberie Varávu. Túži po jednoduchých odpovediach, hlasných sloganoch a predovšetkým po obraze nepriateľa.

Maxim zapískal. „Presne podľa textu Protokolu Alfa. Žiadne alegórie.

Alina pokračovala:

„Našou úlohou nie je bojovať s touto povahou, ale využiť ju. Neusilujeme o poriadok. Poriadok je krehký a statický. Usilujeme o riadený chaos. Vytváraním a riadením kríz formujeme verejné vedomie. Poukazovaním na starostlivo vybrané hrozby – či už ide o náboženské hnutia, politické ideológie alebo kultúrne prúdy – stávame sa imunitným systémom civilizácie. Učíme svet, koho nenávidieť, koho sa báť a koho prosiť o spásu.

„Bože...,“ vydýchla Alina. „On nie je len diktátor. On si namýšľa, že je... lekár. Chirurg, ktorý reže živých ľudí v mene „vyššieho dobra“.

„Protokol Alfa, ktorý sme zdedili od Custodes Fidei, nie je len nástrojom. Je to akt milosrdenstva. Patologizovaním, izolovaním a dehumanizovaním deštruktívneho prvku vykonávame chirurgický zákrok na tele spoločnosti a zabraňujeme gangréne. A keď dav, dovedený k spravodlivému hnevu, volá „Ukrižuj ho!“, nevykonáva svoju slepú vôľu, ale náš premyslený plán. Sme pastieri, ktorí vedú stádo cez údolie temnoty, aj keď to znamená obetovať časť samotného stáda. To je náš posledný argument. To je naše právo.

Zostali ticho, ohromení cynickou otvorenosťou tohto textu. Nebola to len inštrukcia na prevzatie moci. Bolo to teologické zdôvodnenie fašizmu nového typu, kde Boha nahradila „stabilita“ a diabla – ktokoľvek, koho na túto úlohu vymenujú.

„Je šialený,“ zamumlal Maxim. „Ale je to geniálny šialenec. Zabalil tisícročnú túžbu po moci do obalu korporátnej zodpovednosti.

„A chystá sa to predstaviť svetovým lídrom ako jediné spasenie,“ povedala Alina, jej tvár bola bledá. „A najhoršie je... že mnohí z nich s tým budú súhlasiť.“

Maxim sa vrátil k hlavnému procesu. Kopírovanie obrovského archívu pokračovalo. Zostávalo asi dvadsať minút.

„Kým prebieha hlavný prenos, môžem skenovať vedľajšie adresáre. Personálne, účtovníctvo... Možno nájdeme niečo, čo sa dá využiť. Finančné machinácie, prepojenia s politikmi.

Alina prikývla, stále pod dojmom listiny.

„Hľadaj všetko, čo súvisí s Paladínom. Chcem vedieť, kto to je. Akého monštra vytvorili, aby za nich vykonával špinavú prácu.“

Maxim zadal požiadavku do vyhľadávacieho poľa. Systém sa na chvíľu zamyslel a potom vydal jeden výsledok, zvýraznený červenou farbou. Súbor nevyzeral ako štandardný osobný spis. Nemal žiadnu príponu a jeho názov pozostával z jedného riadku:

ASSET_PALADIN_GENESIS.dat.

„Zvláštne,“ zamumlal Maxim. „Úroveň šifrovania tohto súboru je vyššia ako u finančných správ celého fondu. Nie je to osobný spis. Je to niečo iné.“

„Otvor to,“ povedala Alina rozhodne.

Nasledujúcich desať minút sa zmenilo na napätý súboj medzi Maximom a ochrannými systémami súboru. Nebola to len obhajoba, bola to digitálna pevnosť plná pascí. Systém sa niekoľkokrát pokúsil o protiútok, vysielajúc smrtiace vírusy, ktoré Maxim s námahou odrážal.

„Ktokoľvek je ten Paladín, Štal veľmi nechce, aby niekto nahliadol do jeho minulosti,“ zavrčal Maxim a utieral si pot z čela.

Nakoniec, s hlasným cvaknutím, bola posledná pečať zlomená. Súbor sa otvoril.

Na obrazovke neboli žiadne osobné údaje ani zoznam úspechov. Namiesto toho sa objavil prúd nesúrodých informácií: zdravotné karty s označením „Psychologická korekcia“, správy o hypnoterapeutických sedeniach, videozáznamy tréningov, kde teenager s chladnými, prázdnymi očami rozobral a zložil útočnú pušku s desivou rýchlosťou.

A uprostred toho všetkého bola zložka s názvom

ACQUISITION_WACO.1993.

Alino srdce vynechalo. Waco. Obliehanie ranča „Vetva Dávidova“. Jedna z najtemnejších a najkontroverznejších stránok americkej histórie. Ako novinárka sa zaoberala touto tragédiou. Desiatky mŕtvych, vrátane mnohých detí, zahynuli pri požiari, ktorý zachvátil budovu počas útoku FBI.

Triasajúcimi prstami ukázala na jeden zo súborov vo vnútri zložky.

SURVIVOR_EXTRACT.mov.

Maxim spustil video. Kvalita bola zlá, natočené bolo ručnou kamerou za súmraku. Na obrazovke bola dymiacia kostra budovy. Záchranári vynášali telá. A tu, jeden z nich, oblečený v uniforme bez rozlišovacích znakov, niesol na rukách malého chlapca vo veku sedem-osem rokov. Dieťa bolo celé pokryté sadzami, jeho oblečenie bolo spálené. Neplakalo, len hľadelo do prázdna s široko otvorenými, nič nevyjadrujúcimi očami. V ruke zvieralo malú, roztavenú figúrku superhrdinu.

V rohu obrazovky bežali riadky správy:

Objekt: David K. (priezvisko utajené).

Stav: Sirota. Rodičia identifikovaní medzi členmi sekty. Zahynuli pri požiari.

Stav: Ťažká psychologická trauma, disociatívna porucha, apatia.

Odporúčanie: Ideálny kandidát pre program „Genesis“. Subjekt má vysoký potenciál na preformátovanie osobnosti a ideologickú implantáciu. Traumatický zážitok môže byť použitý ako základ pre nový systém presvedčení.

„Môj Bože...“ zašepkala Alina a zakryla si ústa rukou. „David... Volá sa David.“

Otvorili ďalší dokument:

PSYCH_REFORMAT_PROTOCOL.txt.

Bol to podrobný plán „prevýchovy“ chlapca. Strana za stranou opisovala, ako agenti „Egida“ (vtedy ešte „Dialóg-Centra“), ktorí pracovali v utajení vo vládnych štruktúrach, uniesli dieťa. Ako vymazali jeho fragmentárne spomienky pomocou experimentálnych techník. Ako ich nahradili novou, vymyslenou históriou.

„...zaviesť naratív, v ktorom jeho rodina nebola obeťou útoku, ale obeťou vodcu sekty. Predstaviť vodcu ako monštrum, ktoré im vymylo mozgy a viedlo k smrti. Takýmto spôsobom sa prirodzená nenávisť subjektu presmeruje zo štátnych agentov (osôb moci) na „ideologických extrémistov“.“

Maxim mlčky prechádzal dokument. Ďalej nasledovali správy o tom, ako Davidovi vtĺkali do hlavy, že jeho záchrancovia sú jediná rodina, ktorú má. Ako ho učili smerovať svoj hnev a bolesť do disciplíny, tréningov, do nemilosrdnej efektívnosti. Vzali zlomené, traumatizované dieťa a vytvorili z neho dokonalú zbraň, naprogramovanú nenávidieť práve tých, ktorými kedysi boli jeho rodičia.

„Použili proti nemu vlastný protokol,“ povedala ticho Alina, jej hlas sa triasol od zúrivosti a ľútosti. *„Patologizovali* jeho rodinu, *izolovali* ho od minulosti, *dehumanizovali* ich v jeho očiach, aby zlikvidovali *likvidáciu* jeho osobnosti.“

Pozerala sa na detskú fotografiu Davida, pripojenú k spisu. Tvár vážneho chlapca s dôverčivým pohľadom. A potom na videozáznam tréningu, kde ten istý, ale už dospelý chlapec s mŕtvymi očami láme človeku ruku v sparringu.

Paladín. Lovec, ktorý ich sledoval na každom kroku. Človek, ktorý podpálil Maximov byt a takmer ho zabil v Berlíne. Nie monštrum. Obeť. Prvá a najstrašnejšia obeť Viktora Štala.

„Štal nielenže vytvoril vojaka,“ povedal Maxim, jeho hlas bol pochmúrny. „Urobil strašný experiment. Dokázal, že jeho doktrína funguje, na príklade jedného dieťaťa. Vychoval svoju osobnú, poslušnú demonštráciu sily Protokolu Alfa.

V tom momente sa ozval hlasný, čistý zvuk. Odzvonil pod starobylými klenbami a prehlušil hukot serverov.

Na holografickom displeji Maxima sa objavila správa:

[PREVOD UKONČENÝ. VŠETKY ÚDAJE SKOPÍROVANÉ.]

Dostali všetko. Chartu „Egida“, finančné stopy nacistického zlata, plány operácií po celom svete, spisy o politikoch... a príbeh malého chlapca menom David. Držali v rukách zbraň, ktorá mohla zničiť

Viktora Štala a celé jeho impérium.

A práve v tomto momente absolútneho víťazstva sa v podzemí ozval ohlušujúci rachot. Kovové dvere, ktorými vošli, sa s rachotom zosunuli dole. Rozsvietilo sa červené núdzové svetlo, ktoré zalialo starobylé kamene a moderné servery krvavým leskom.

Z reproduktorov pod stropom sa ozval pokojný, posmešný hlas. Hlas Viktora Štala..

„Blahoželám, slečna Orlova, pán Volkov. Našli ste, čo ste hľadali. Presnejšie, to, čo som vám dovolil nájsť.“

Kapitola 16. Štalova pasca

Ticho v archíve bolo takmer hmatateľné. Tlačilo, hustlo, preniknuté vôňou storočného prachu a ozónu z pracujúcich serverov. Vzduch sa zdal byť nabitý elektrizujúcim triumfom.

„Tu je to...," zašepkala Alina, jej oči boli upreté na obrazovku notebooku. Pomaly prešla prstom po touchpade a prechádzala dokument. „Charta Egidy." Štalov manifest.

Maxim sa naklonil nad jej plece. Na obrazovke bežali riadky, precízne, chladné a vo svojej podstate absolútne desivé. Viktor Štal s právnickou bezchybnosťou a filozofickým odstupom vysvetľoval svoju doktrínu „riadeného chaosu". Nielenže opisoval metódy, ale im aj dával ideologické zdôvodnenie. Podľa neho bol svet príliš zložitý a neaktívny. Demokracia je ťažkopádny, zastaraný mechanizmus. Jediný spôsob, ako zabrániť globálnej katastrofe, je vziať riadenie do vlastných rúk, stať sa neviditeľným dirigentom, ktorý núti orchester hrať požadovanú melódiu, aj keď si to hudobníci neuvedomujú.

„Považuje sa za spasiteľa," povedal Maxim ticho. „Verí, že vytvára ideálny svet tým, že odstraňuje „rakovinové nádory" spoločnosti skôr, ako metastázujú.

„Ale kto rozhoduje o tom, čo je nádor?" – trpko sa usmiala Alina.

Pokračovala v kopírovaní údajov. Terabajty informácií pretekali na chránený disk. Spisy, finančné transakcie, plány operácií — všetky tajomstvá „Egidy" za desaťročia. V istom momente jej prst zamrzol na jednom zo súborov. „Osobný spis: aktívum D-13. Paladín".

S búšiacim srdcom ho otvorila. Vo vnútri nebolo len suché zhrnutie. Bol to príbeh života, prepísaný a sfalšovaný. Meno pri narodení: David Miller. Miesto: ranč „Mount Carmel", Waco, Texas. Dátum narodenia: 1985. Na obrazovke sa pozeralo na ňu deväťročné dieťa s vystrašenými očami. A ďalej – správy. Psychologická manipulácia. Programy vymazávania pamäti. Fyzická príprava. Ideologická indoktrinácia. Presvedčili ho, že jeho rodinu, rodičov, bratov a sestry upálili zaživa šialení sektári, od ktorých ho zachránili ušľachtilí operatívci „Egida". Premenili ho na zbraň namierenú proti tým, ktorých mal chrániť.

„Môj Bože..." vydýchla Alina a cítila, ako jej stúpa nevoľnosť do hrdla. „Maxim, pozri sa."

Maxim sa zahľadel do riadkov a jeho tvár stuhla. Zlosť zmiešaná so súcitom skreslila jeho rysy. Monštrum, ktoré ho takmer zabilo, bolo len ďalšou obeťou, tou prvou a najnešťastnejšou.

V tom okamihu, keď ich toto odhalenie zasiahlo ako ľadová vlna, sa niečo zmenilo. Tiché hučanie serverov prerušilo ostré, ohlušujúce cvaknutie. Potom ďalšie. A ešte jedno. Červené indikátory na stojanoch s vybavením sa zmenili na zlovestnú žltú farbu.

S kovovým skrípaním, ktoré im zalialo uši, sa ťažké oceľové dvere, ktorými vošli do archívu, začali zatvárať. Súčasne s nimi sa začala zatvárať aj mreža na druhom konci sály, vedúca k ventilačným šachtám.

„Čo sa deje?" vykríkol Maxim a vrhol sa k dverám, ale už bolo neskoro. Masívny oceľový plech s hluchým nárazom dopadol na podlahu.

Boli zamknutí.

A vtedy zhasla polovica obrazoviek v sále. Na tých zostávajúcich, najväčších, umiestnených v strede, zmizli riadky kódu a tabuľky. Namiesto nich sa v perfektnom rozlíšení 4K objavila tvár. Kľudná, aristokratická, s ľahkým zhovievavým úsmevom v kútikoch úst.

Tvár Viktora Štala.

„Dobrý večer, slečna Orlova. Pán Volkov.“ Jeho hlas, zamatový a s dokonalou intonáciou, sa rozniesol po archíve zo skrytých reproduktorov. „Ospravedlňujem sa za určitú teatrálnosť. Ale súhlasíte, že je to historický moment.“

Alina a Maxim stuhli a hľadeli na obraz. Studený strach im znehybnil pohyby.

„Ako?“ – to bolo jediné, čo Alina dokázala povedať.

Štal sa usmial. Úsmev sa rozšíril a odhalil dokonalé zuby.

„Naozaj ste si mysleli, že ste toto miesto našli sami? Že ste dvaja geniálni jednotlivci, schopní prekonať systém, ktorý som budoval desaťročia? Ó, nie. Ja som vás sem priviedol.

Urobil pauzu, vychutnávajúc si ich zmätenosť.

V súbore Künnethovi, ktorý ste stiahli, pán Volkov, bola jedna malá, elegantná chyba. Nebola to chyba, nie. Skôr digitálny vodoznak. Špeciálny marker, ktorý sa aktivoval len za jednej podmienky: ak sa na jeho dešifrovanie použije nie štandardný kryptografický kľúč, ale kontextová šablóna. Napríklad staroveký text. Vaša domnienka o Evanjelium od Matúša bola brilantná. A predvídateľná. Akonáhle váš skript zhromaždil „Protokol Alfa“, poslal mi signál. A potom už stačilo len sledovať vaše kroky a trochu vás popohnať správnym smerom. Útržok mapy v Hamburgu? Očarujúca improvizácia môjho človeka. Ale prišli by ste sem aj bez neho. Pretože zvedavosť je najsilnejšia droga.

Hovoril tak, ako keby prednášal nepozorným študentom.

„Štal, ty si netvor,“ zavrčal Maxim.

„Ja som budúcnosť,“ pokojne ho opravil Viktor. „A vy ste nepríjemná, ale nevyhnutná minulosť. Viete, zajtra vystúpim na samite G7. Predomnou budú sedieť najvplyvnejší ľudia planéty, vystrašení hrozbami, ktorým nerozumejú. A ja im ponúknem riešenie. „Egida“. Ale potrebujú impulz. Dramatický, nesporný dôvod, aby mi udelili mimoriadne právomoci.

Na jednej z obrazoviek vedľa jeho tváre sa objavil obraz kláštora zvonku. Desiatky ozbrojených ľudí v uniformách bez rozlišovacích znakov zaujali pozície po obvode.

„O niekoľko hodín,“ pokračoval Štal a v jeho hlase zaznel kovový tón, „skupina neznámych fanatických teroristov obsadí starobylý kláštor vo francúzskych Alpách. Počas útoku, bohužiaľ, dôjde k výbuchu. Zomrú všetci. Teroristi aj dvaja odvážni ľudia, ktorí sa náhodou ocitli v nesprávnom čase na nesprávnom mieste – novinár a IT špecialista, ktorí boli zrejme cieľmi útoku. Tragédia, ktorá otriasa svetom. Ideálny dôvod na podpísanie „Globálneho bezpečnostného paktu“. Vaša smrť, páni, sa stane základným kameňom môjho nového sveta.

Nechal ich, aby si uvedomili, čo povedal. V jeho očiach nebola nenávisť. Len chladný, nemilosrdný kalkul.

„Ste zamknutí. Kyslík v hermeticky uzavretej miestnosti vám vystačí na pár hodín. Moji ľudia sem vojdú až potom, čo sa zadusíte. Všetko bude čisté. Zbohom. Svoje úlohy ste zahrali celkom dobre.“

Obraz zhasol. Znovu sa rozsvietilo svetlo a na obrazovkách sa objavili štandardné systémové správy.

Ale ticho, ktoré nastalo po jeho reči, bolo desivejšie ako akékoľvek výkriky. Bolo to ticho hrobky.

Kapitola 17. Váhanie Paladína

„Nenechal nám ani šancu na boj,“ zašepkala Alina a pohľadom prebehla po hermeticky uzavretej sále. Vzduch sa zdal hustší, ťažší. „Proste nás udusí ako potkany v klietke.“

Maxim mlčal. Jeho mozog pracoval zbesilou rýchlosťou, odmietajúc jednu nemožnú možnosť za druhou. Vylomiť zámky? Dvere boli mechanické, ovládané zvonku. Prebiť stenu? Kamenná muriva z 15. storočia, vystužená moderným betónom. Bol v pasci, ktorú postavil génius paranoje a neobmedzených zdrojov.

A v tom momente počuli zvuk.

Hluk zvonku. Tlmený, ale silný. Potom ďalší. Výbuchy. Taktické nálože prerážajúce vonkajšie steny kláštora. Útok začal skôr, ako sľúbil Štal.

Alina sa vrhnula k notebooku.

Maxim! Nestihla som to vypnúť! Kamery... stále nahrávajú!

Zúfalo búchala po klávesoch. Na jednom z monitorov, ktorý Štal nekontroloval, sa objavil obraz z bezpečnostnej kamery v chodbe vedúcej k archívu. Chodba bola plná dymu. V otvore v stene sa objavili tmavé postavy v taktickom výstroji, zahalené prachom. Pohybovali sa rýchlo, zosúladene, ako jeden smrtiaci organizmus. Vpredu, vyčnívajúc nad ostatnými, išiel on. Paladín.

Jeho prilba s T-tvarovaným zorníkom bola otočená presne smerom k ich dverám. Vedel, kde sú.

„Prišiel dokončiť, čo začal,“ povedal Maxim ticho a zdvihol z podlahy ťažký kus kovového obloženia zo serverovej skrinky. Bola to úbohá zbraň proti elitnej jednotke, ale nemal v úmysle zomrieť na kolenách.

Hluk sa ozval úplne blízko. Nebola to už explózia, ale úder beranidla na oceľové dvere archívu. Bum. Pauza. Bum. Kov sa zachvel, ale vydržal.

Alina nepozerala na dvere. Jej pohľad bol upretý na obrazovku s osobným spisom Paladína. Fotografia vystrašeného chlapca. Meno – David.

„Nie...“ zamrmlala ona. „Nie, neskončiť. On to nevie. Nevie, kto je.“

„BUM!“

Dvere sa zachveli a po okraji sa objavila tenká trhlina.

„Alina, ustúp!“ zakričal Maxim.

Ale ona ho zdanlivo nepočula. V jej očiach horel oheň šialeného, zúfalého nápadu. Chytila notebook.

Maxim, potrebujem pár sekúnd! Keď vojdú, daj mi ich!

„BUM! KRRRRYAZZZ!“

S ohlušujúcim vŕzganím jeden z uzamykacích mechanizmov nevydržal. Dvere sa naklonili. Do vzniknutej štrbiny vtrhol dym a svetlo taktických bateriek.

„Teraz!“ zavrčal Maxim.

V nasledujúcej sekunde sa dvere zrútili dovnútra a zdvihli oblak prachu. V otvore sa ako démoni z pekla vynorili postavy útočníkov. Vpredu, s automatickou puškou v pohotovosti, stál Paladín. Jeho optika skenovala miestnosť a okamžite našla dva živé ciele.

Ale skôr, ako stihol dať rozkaz alebo stlačiť spúšť, Alina urobila svoj ťah. Otočila notebook obrazovkou k nemu a stlačila klávesu.

„DAVID!“ Jej hlas sa zlomil v kriku, ale v nastanej tichosti zaznel ako úder zvonu. „DAVID MILLER! POZRI SA!“

Na všetkých obrovských monitoroch v strede sály, ktoré práve vysielali tvár Štala, sa v jednej chvíli zmenil obraz. Namiesto systémových protokolov sa na nich objavilo to, čo bolo na obrazovke Alinho notebooku.

Zobraziť všetko.

Zväčšená fotografia deväťročného chlapca z Waco. Vedľa nej novinové výstrižky z tej doby s nadpismi: „Tragédia v Mount Carmel“, „Desiatky mŕtvych v ohni“. Potom – naskenovaná, falošná správa „Egida“ o „záchrane“ siroty z rúk sektárov. A nakoniec, zväčšený fragment tejto správy – podpis pod príkazom o psychologickej manipulácii. Elegantný, istý podpis Viktora Štala

Paladín zamrzol.

Bol to len zlomok sekundy, ale v tej zlomovej sekunde sa mu celý svet obrátil naruby. Meno. Tvár chlapca. Podpis človeka, ktorého považoval za svojho záchrancu a otca. Desaťročia železnej istoty, celá jeho umelo vytvorená realita – to všetko sa rozpadlo ako ľad pod nohami.

Jeho vojaci, nechápajúc, čo sa deje, čakali na rozkaz. Videli len to, že ich veliteľ stuhol a hľadel na obrazovky.

„Lži...“ zachripel spod prilby. Hlas, zosilnený reproduktorom, bol skreslený, neľudský.

„Je to pravda, David!“ zakričala Alina. „Štal ťa nezachránil. Ukradol ťa! Zabil tvoju pamäť, aby z teba urobil svoju poslušnú bábku! On je ten, kto v skutočnosti zničil tvoju rodinu a prinútil ťa uveriť v lož!“

Hlaveň pušky v rukách Paladína sa zachvela. Pomaly, veľmi pomaly, ju začal spúšťať. Nevidel len obrázky. Cítil to. Hlboko vnútri, pod vrstvami vymazaných spomienok a falošných implantátov, sa niečo pohlo. Prízračná ozvena. Oheň. Výkriky. Vôňa dymu, ktorú vždy pripisoval posttraumatickému syndrómu po „operáciách“.

Jeden z útočníkov, vidiac nerozhodnosť veliteľa, vykročil dopredu a zdvihol zbraň smerom k Aline.

„Veliteľ, rozkaz!“

Paladín neodpovedal. Pozeral sa na fotografiu chlapca. Na svoju tvár. A v hĺbke jeho vedomia sa rúcala hrádza.

Zastavil sa. Zbraň bola sklonená. Hlava bola mierne naklonená, akoby načúval niečomu vo svojom vnútri. Pre jeho oddiel to bolo nepredstaviteľné. Bolo to horšie ako zrada. Bola to porucha systému.

Paladínov svet – svet rozkazov, cieľov a ich plnenia – prestal existovať. Stál uprostred trosiek svojej vlastnej duše a po prvýkrát za tridsať rokov nevedel, čo má robiť ďalej.

Kapitola 18. Zrada a útek

Paladínovo zmätenie bolo záchrannou pauzou, oknom na niekoľko sekúnd, ktoré sa mohlo kedykoľvek zavrieť. Maxim to pochopil inštinktívne, vnútorne. Kým pozornosť útočníkov bola upriamená na ich strnulého veliteľa, konal.

Jeho pohľad prebehol po sále, hľadajúc slabé miesto. Nie v stenách. V systéme. A našiel ho. Pri zadnej stene, vedľa radov serverových stojanov, sa nachádzal blok protipožiarneho systému. Masívne červené fľaše s inertným plynom – argónom alebo dusíkom, určeným na vytlačenie kyslíka a uhasenie ohňa bez poškodenia elektroniky. Vedľa – spletenina rúrok a rozvádzač.

Jedným pohybom sa k nemu vrhol. Jeden z bojovníkov „Egida“ zareagoval a otočil sa k nemu, ale bolo už neskoro. Maxim celou silou udrel na ventil hlavnej fľaše kusom kovu, ktorý našiel po ruke.

Výsledok prekonal všetky očakávania.

Ventil sa nielen otvoril, ale aj odtrhol. S ohlušujúcim revom, podobným štartu prúdového lietadla, sa prúd skvapalneného plynu pod tlakom stoviek atmosfér vyvalil von. Fľaša sa premenila na nekontrolovateľnú raketu a odtrhla sa z upevnení. Narazila do susednej fľaše a prerazila ju. Reťazová reakcia.

Sála sa okamžite naplnila ľadovou hmlou a neznesiteľným hlukom. Ťažké fľaše sa prevracali, ničili serverové stojany a rozhadzovali iskry. Jedna z nich narazila do hlavného energetického štítu. Výbuch. Svetlo zhaslo a miestnosť sa ponorila do tmy, prerážanej len červenými núdzovými lampami a kŕčmi umierajúcej elektroniky.

Chaos bol absolútny. Útočníci, oslepení a dezorientovaní, sa pokúšali zoskupiť. Maxim chytil Alinu za ruku a ťahal ju do opačného rohu sály.

„Sem! Stará mapa!

Bežali naslepo, zakopávajúc o trosky. Za ich chrbtami sa ozývali výkriky a praskanie výbojov.

Medzitým vo svojom situačnom centre v Ženeve Viktor Štal zúrivo hľadel na poruchy, ktoré nastali na obrazovkách. Kamery v archíve prestali fungovať. Videl len sneh, počul len biely šum. Ale videl posledný obraz: jeho najlepší agent, jeho dokonalá zbraň, stál s puškou sklonenou pred cieľom. Váhanie. Neposlušnosť. Zlyhanie.

Na jeho tvári sa nepohol ani jeden sval, ale oči sa mu zmenili na dve ľadové kocky. Stlačil tlačidlo na voliči.

Paladín, hlásenie!

V odpovedi bolo ticho prerušované praskaním.

„Oddiel, hlásenie!“

Ticho.

Štal pochopil všetko. Projekt „Paladín“ bol kompromitovaný. Horšie bolo, že sa stal hrozbou. Ale akákoľvek hrozba bola pre Štala len úlohou, ktorá si vyžadovala riešenie. A riešenie bolo jednoduché. Radikálne.

Prepol na iný kanál, ktorý ho spájal s veliteľom stráže kláštorného areálu.

— Objekt „Citadela“ je kompromitovaný. Aktivujte protokol „Očistec“.

Na druhom konci linky nastalo sekundové zaváhanie.

„Pane? Ale naša jednotka je stále vnútri...“

„Povedal som,“ povedal Štal chladným tónom, vyslovujúc každé slovo, „uzavrieť sektor. Pochovať ich všetkých. Ihneď.“

V podzemí kláštora, kde Maxim a Alina hľadali útočisko, sa ozval nový zvuk. Tupé, ťažké škrabanie kovu o kameň.

Maxim sa otočil. Otvor, kde predtým boli dvere, mizol. Z drážok v strope a stenách sa vysúvali titánové dosky, ktoré hermeticky uzavreli jediný východ. Nebol to len zámok. Bola to stena. Hrobová doska.

Mali čas vidieť, ako sa Paladín, ktorý sa konečne prebral zo strnulosti, otočil na zvuk. Uvidel klesajúce dosky. V očiach svojich bojovníkov, ktorí sa na neho pozerali, uvidel zmes hrôzy a nepochopenia. A pochopil.

Počul Štalov rozkaz cez vnútornú komunikáciu vo svojej prilbe. Počul svoj rozsudok smrti.

„Pochovať ich všetkých.“

V jeho prilbe sa odrazili posledné záblesky svetla z chodby, než sa dosky s rachotom zosunuli, odrezali archív od zvyšku sveta a ponorili ho do absolútnej tmy a ticha, ktoré narušovalo len syčanie unikajúceho plynu. On, jeho oddiel a jeho minulosť zostali spolu uväznení. Zradení a odsúdení na smrť svojím stvoriteľom.

„Rýchlejšie!“ Maxim ťahal Alinu k polorozpadnutej stene na druhom konci, kde bola na starej mape označená zavalená chodba. „To je starý zberník vody! Musí viesť von!“

Vtlačili sa do úzkej, šmykľavej štrbiny. Za chrbtom zostal hermeticky uzavretý sarkofág, v ktorom práve pochovali zaživa desiatku ľudí. Pred nimi bola len tma, chlad a zápach stojatej vody. VkĺzIi do zatopeného tunela tesne predtým, ako posledná núdzová lampa v archíve zablikala a zhasla.

Kapitola 19. Spojenec z popola

Tunel bol úzky a klzký. Ľadová voda siahala po pás a spôsobovala kŕče svalov. Každý krok sa ozýval dunivým šplechotom v dusivej tichosti. Tma bola absolútna, taká, že sa zdalo, ako keby mala váhu a tlačila na viečka. Pohybovali sa po hmate, držiac sa drsných, machom porastených kamenných stien.

„Zavedie nás k úpätiu hory," zašepkal Maxim, skôr pre seba ako pre Alinu. „Staré odvodňovacie systémy mali vždy výstup ďalej od základov. Hlavné je, aby nebol zavalení."

Alina neodpovedala, šetriac si sily. Chlad prenikal až do kostí. Mokré oblečenie sa zmenilo na ľadový obklad. Myslela na ľudí, ktorí zostali tam, v archíve. Na Paladína. Na jeho tvár, ktorú videla len na detskej fotografii. Stala sa jeho skutočnou tvárou v posledných chvíľach?

Zdalo sa, že išli celú večnosť. Čas stratil zmysel a premenil sa na sériu krokov, nádychov a zúfalých pokusov nepošmyknúť sa na bahnitom dne. Nakoniec sa pred nimi zjavilo slabé, prízračné svetlo. Nie svetlo – skôr sivá škvrna v tme.

„Východ," vydýchol Maxim.

Zrýchlili krok. Škvrna svetla rástla a menila sa na mrežu, hustú porastenú brečtanom. Za ňou boli vidieť stromy a sivé nebo pred svitaním. Čerstvý, vlhký vzduch voňal slobodou.

Spoločnými silami odtlačili zhrdzavené mreže a dostali sa von, na strmý, lesom porastený svah. Boli špinaví, mokrí, vyčerpaní na maximum, ale živí. Dole, niekoľko kilometrov pod nimi, bolo vidieť svetlá malej alpskej dedinky. Na pozadí neba nad nimi sa črtal kláštor – pevnosť tichý a desivý ako hrobka.

Stáli, ťažko dýchali a snažili sa uvedomiť si svoju záchranu, keď počuli šuchot.

Neďaleko, asi dvadsať metrov od nich, bol svah posiaty hromadou kameňov – starý zosuv, ktorý zrejme zavalil druhý, väčší východ z podzemia. A teraz sa tieto kamene hýbali.

Maxim inštinktívne zakryl Alinu svojím telom. Zmeraveli a napli uši.

Vŕzganie. Tlmené stonanie. Jeden z balvanov, vážiaci niekoľko sto kilogramov, sa pomaly posunul nabok. Z tmavej štrbiny, ktorá sa vytvorila, sa objavila ruka v roztrhaných taktických rukaviciach. Potom druhá. A nakoniec sa spod zosuvu začala vynárať postava.

Bol to Paladín.

Presnejšie povedané, to, čo z neho zostalo. Jeho high-tech brnenie bolo poškodené a miestami roztavené. Prilba bola prasknutá, T-tvarovaný zorník rozbitý na kúsky. Strhol si ju z hlavy a odhodil nabok. Jeho tvár, ktorú videl po prvýkrát, bola pokrytá sadzami a krvou. Na tvári a čele mal čerstvé popáleniny. Ale bol nažive.

Vyliezol spod trosky a niekoľko sekúnd stál nehybne a pozeral na svoje ruky. Na jeho tvári nebolo nič. Žiadny hnev, žiadna bolesť, žiadny strach. Len prázdnota. Absolútna, úplne spálená pustatina. Prežil výbuch, dusenie a zrútenie skaly. Prežil tam, kde mal zomrieť na príkaz svojho „otca". Jeho oddiel zahynul. Všetci, ktorých viedol, zostali v tej hrobke.

Pomaly zdvihol hlavu a pozrel na Maxima a Alinu. Jeho pohľad bol bez akýchkoľvek emócií. Bol to pohľad človeka, ktorý zomrel a znova sa narodil v priebehu jednej hodiny, a nové narodenie mu neprinieslo nič okrem popola.

Maxim sa napol, pripravený na posledný, beznádejný boj.

Ale Paladín, alebo teraz už David, neurobil ani jeden nepriateľský pohyb. Urobil krok, potom ďalší. Nekríval, napriek zrejmým zraneniam – jeho telo sa zdalo, že nepodlieha bežným zákonom biológie. Zastavil sa pár krokov od nich.

„Štal nás zradil," jeho hlas bol chrapľavý, bez života, bez modulácie. „Zradil ma."

Nehovoril pre nich. Konštatoval fakt. Základný zákon svojho nového vesmíru.

Pozrel na Alinu, potom na Maxima. V jeho prázdnych očiach sa po prvýkrát mihlo niečo podobné myšlienke. Cieľu.

Pomôžem vám ho ničiť.

Nebola to ponuka. Nebola to prosba o spojenie. Bol to rozsudok, ktorý vyniesol sám. Jeho svet bol zničený. Jeho minulosť sa ukázala ako lož, budúcnosť bola zrušená. Zostala mu len jedna funkcia. Jedna misia, ktorú si sám stanovil. Zničiť svojho stvoriteľa.

Maxim a Alina sa na seba pozreli. Pred nimi nestál len bývalý nepriateľ. Pred nimi stála najnebezpečnejšia zbraň „Egida", ktorá sa vymanila z reťaze a teraz mierila priamo do srdca samotnej organizácie. Prijať jeho pomoc bolo šialenstvo. Odmietnuť ju bola samovražda.

„Nemáme veľa času," povedal Maxim a prijal najťažšie rozhodnutie vo svojom živote. „Samit G7. Už začal."

Kapitola 20. Závod na vrchol

Predsvitaná hmla sa držala vrcholkov švajčiarskych Álp a menila svet na rozmazanú akvarelovú maľbu v odtieňoch šedej a bielej. Vrtuľník, ktorý ukradli z malého súkromného letiska vďaka prístupovým kódom, ktoré si David pamätal naspamäť, letel nízko nad zemou, aby sa skryl pred radarmi. Vo vnútri panovalo napäté ticho.

Alina sa snažila zahriať si zmrznuté ruky. Maxim, sediaci vedľa pilota Davida, pozeral na obrazovku notebooku, na ktorej bežali riadky kódu. Horúčkovito pripravoval softvérový balík na hacknutie, používajúc údaje zhromaždené v archíve. David riadil stroj s nadľudskou sústredenosťou, jeho spálená tvár pripomínala kamennú masku. Odkedy opustili úpätie kláštora, nepovedal ani slovo. Teraz nebol človekom, ale funkciou. Nástrojom pomsty.

Ich cieľmi boli hotely Grand Alpin, luxusný a neprístupný komplex na vrchole hory Schillhorn, kde sa práve v týchto hodinách konal mimoriadny summit G7. Miesto nebolo vybrané náhodne: jeden vstupný bod – lanovka, jeden heliport. Ideálna pasca, ideálna scéna. A celý bezpečnostný systém, od vonkajšieho perimetra po kontrolu v sálach, bol zverený do rúk „Egidy“. Štal sa chystal predniesť svoj hlavný prejav v brlohu, ktorý sám strážil.

„Neprejdeme ani okolo parkoviska,“ prerušila ticho Alina. „Čakajú na nás. Mŕtvych. Príchod živých vyvolá poplach po celom vrchu.“

Čakajú teroristov, – odpovedal David rovným hlasom, bez toho, aby odtrhol pohľad od prístrojov. – A príde inšpekčná skupina vnútornej bezpečnostnej služby „Egide“. Kód „Omega-Prime“. Neplánovaná kontrola pripravenosti na hrozbu úrovne „červená“.

Otočil hlavu a jeho prázdne oči sa stretli s očami Maximovimi.

„Bezpečnostná služba má hlavné kľúče ku všetkým systémom. Biometria, kódy, protokoly obchádzania. Moja biometria. Moje kódy.

Maxim pochopil genialitu a smrteľné nebezpečenstvo tohto plánu. Nebudú sa prebíjať bojom. Vojdú hlavným vchodom.

Vrtuľník pristál na služobnom ihrisku, ďaleko od hlavného, kde stáli autá vodcov štátov. Privítala ich hliadka – dvaja silní bojovníci v uniformách „Egidy“. Napli sa, keď uvideli neštandardný stroj.

David vystúpil ako prvý. Jeho vzhľad bol šokujúci – roztrhané, zašpinené oblečenie, tvár pokrytá krvou a sadzami. Ale jeho držanie tela, chôdza, pohľad – to všetko vyžarovalo absolútnu, nespornú moc.

„Meno a hodnosť,“ hodil strážcom.

„Seržant Klaus, oddiel Delta... pane,“ odpovedal zmätene starší. „Ste v poriadku?“

„Ja áno. Vy nie,“ odsekol David. Pristúpil k prístupovému skeneru na stene a priložil dlaň. Panel zapískal a rozsvietilo sa zelené svetielko. Na obrazovke sa objavil nápis: „Prístup potvrdený. Úroveň: Alfa. Meno: Paladín.“ „Vaša zmena práve zlyhala v cvičení. Som inšpektor bezpečnostnej služby. Toto sú moji asistenti analytici. Vykonávame úplnú kontrolu

protokolov v súvislosti s incidentom vo Francúzsku. Únik potvrdený. Očakávame priamy útok na samit.

Strážcovia sa na seba pozreli. Legenda bola bezchybná. Meno „Paladín“ v hierarchii „Egida“ bolo ako mýtus. Nikto ho nevidel, ale všetci vedeli, že existuje. A jeho autorita bola absolútna, druhá po samotnom Štalovi.

„Áno, pane!“ seržant sa narovnal.

„Vypnite vonkajšiu komunikáciu vašej jednotky. Prejdite na môj kanál. Žiadne správy nahor. Je to kontrola na „krtka“ vo vedení. Každý, kto sa spojí s centrom, bude považovaný za zradcu. Jasné?“

— Áno, pane!

David kývol Maximovi a Aline.

„Poďme.“

Kráčali sterilnými chodbami hotela a zamestnanci „Egida“ sa pred nimi rozstupovali ako vody Červeného mora pred Mojžišom. David kráčal sebavedome, poznal tento hotel ako svojich päť prstov. Osobne navrhol jeho bezpečnostný systém. Poznal každú kameru, každý pohybový senzor, každý tajný chodník.

Pre Maxima a Alinu to bol surrealistický závod s časom. Za luxusnými dverami, okolo ktorých prechádzali, sa rozhodoval osud sveta. Niekde tam, v konferenčnej sále, sedeli prezidenti a premiéri. A o poschodie vyššie, v hlavnej strojovni, sa pripravoval triumf Viktora Štala.

„My ideme sem,“ David sa zastavil pri nenápadných služobných dverách. „Technická úroveň. Odtiaľto je možné získať prístup k hlavnému projektoru a systému vysielania.“

Znovu priložil dlaň k skeneru. Zelené svetlo. Dvere sa otvorili.

„Máš najviac päť minút,“ povedal Maximovi. „Štalov prejav už začal. Ochranu strojovne tvorí jeho osobná stráž. Nepodliehajú všeobecným rozkazom. Bude ich treba odstrániť.“

Maxim prikývol, jeho prsty už lietali po klávesnici.

„Tri mi stačia.“

Vošli do úzkej chodby. Na jej konci bolo vidieť pancierové dvere strojovne, pri ktorých stáli dvaja muži. Neboli to bežní strážcovia. Boli to vlci, elita medzi elitami. Spoznali Davida. V ich očiach nebolo ani strachu, ani úcty. Len chladné pochopenie, že pred nimi stojí cieľ.

Kapitola 21. Kázanie diabla

Veľká sála summitu na vrchole Šillhornu bola stelesnením moci. Za obrovským okrúhlym stolom z tmavého lešteného dreva sedeli lídri najvplyvnejších krajín sveta. Ich tváre boli vážne, vo vzduchu viselo napätie. Obrovské panoramatické okná od podlahy po strop ponúkali úchvatný výhľad na zasnežené vrcholky Álp, ale nikto sa na ne nepozeral. Všetky pohľady boli upreté na muža stojaceho na tribúne.

Viktor Štal bol vo svojej koži.

Mal na sebe bezchybný tmavosivý oblek, jeho šedivé vlasy boli starostlivo učesané a jeho hlas, zosilnený mikrofónmi, sa niesol sálou – istý, presvedčivý, hypnotizujúci. Nekričal, netlačil. Oslovoval rozum, logiku, skryté strachy každého z prítomných.

„Dámy a páni," začal a prebehol pohľadom po sále. „Žijeme v dobe, keď naši nepriatelia prestali nosiť uniformy a bojovať na bojiskách. Náš nový nepriateľ je neviditeľný. Nemá občianstvo. Jeho zbraňou nie sú guľky a bomby, ale myšlienky. Ideologické vírusy, ktoré sa šíria digitálnymi sieťami s ohromnou rýchlosťou, infikujú mysle, zasievajú chaos a ničia našu spoločnosti zvnútra.

Za ním, na obrovskej obrazovke, sa mihali zábery. Protesty, ktoré prerástli v pogromy. Falošné správy s miliónmi zdieľaní. Tváre politikov, ktorých kariéry boli zničené vlnou koordinovanej nenávisti na internete. Všetko to bolo majstrovsky zostrihané, vytvárajúc pocit neodvratnej, narastajúcej hrozby.

— Snažíme sa bojovať s požiarom 21. storočia metódami 20. storočia. Posielame vojakov tam, kde sú potrební chirurgovia. Staviame múry tam, kde sú potrebné firewally pre vedomie. Prehrávame.

Urobil pauzu, aby jeho slová mohli zapôsobiť. V sále bolo absolútne ticho.

„Pred niekoľkými hodinami," jeho hlas sa stal tichším a nadobudol tragický tón, „sa vo Francúzsku odohrala tragédia. Skupina náboženských fanatikov, ktorých mysle boli otrávené extrémistickou propagandou, obsadila starobylý kláštor. Zabili nevinných ľudí. Medzi nimi bola aj novinárka Alina Orlova a IT špecialista Maxim Volkov, ktorí vyšetrovali činnosť tejto sekty.

Na obrazovke sa objavili fotografie usmievajúcej sa Aliny a Maxima, prevzaté z ich sociálnych sietí. Vedľa nich boli zábery dymiacich ruín kláštora, natočené z dronu „Egida" a okamžite odoslané svetovým spravodajským agentúram. Lož bola ohavná, ale bezchybne podaná.

„Nie je to len teroristický útok," pokračoval Štal. „Je to príznak. Príznak choroby, ktorá zabije náš svet, ak okamžite nezačneme liečbu. Nemôžeme si už dovoliť luxus dlhých debát a polovičných opatrení. Potrebujeme nový nástroj. Rýchly, presný, globálny."

Vystrel sa a v jeho hlase zaznel ocele.

„Dnes vás nežiadam o peniaze ani o vojakov. Žiadam vás o právomoci. Navrhujem vám podpísať „Globálny pakt o bezpečnosti“. Tento pakt umožní vytvoriť nadnárodnú štruktúru, ktorá bude schopná v reálnom čase sledovať a neutralizovať ideologické hrozby, skôr ako prerastú do násilia. Dá nám právo konať preventívne, a nie reagovať na následky.

Hovoril o „Egide“, bez toho, aby ju menoval. Ponúkol im absolútnu moc zabalenú do obalu spásy. Lídri počúvali a na ich tvárach sa odzrkadľoval boj. Myšlienka bola desivá, antidemokratická. Ale obrazy chaosu, ktoré nakreslil, boli príliš reálne. Perspektíva získať nástroj, schopný potlačiť akúkoľvek opozíciu pod zámienkou boja proti „hrozbám“, bola príliš lákavá.

„Niektorí to nazvú obmedzením slobôd,“ predbehol Štal ich námietky. „Ja to nazývam zodpovednosťou. Zodpovednosťou za zachovanie poriadku, ktorý umožňuje existenciu týchto slobôd. Stojíme na okraji priepasti. A dnes môžete buď urobiť krok späť, do chaosu a anarchie, alebo krok vpred – do bezpečnej, kontrolovateľnej budúcnosti.“

Zdvihol ruku a ukázal na obrazovku za sebou, kde sa už objavil text „Globálneho paktu“.

„Voľba je na vás, dámy a páni. A história vás odsúdi.

V sále zavládlo ťažké, napäté ticho. Štal stál na vrchole svojho triumfu. Takmer vyhral. Cítil to. Svet mal vo svojich rukách.

Kapitola 22: Bitka v strojovni

Vzduch v strojovni samitu G7 bol studený a hučal monotónnou piesňou desiatok serverov. Bolo to nervové centrum, mozog celého podujatia, miestnosť, odkiaľ sa vysielala relácia, ktorá mala zmeniť svet. A práve sem, po vyradení magnetického zámku výbojom z Maximovho domáceho EMI zariadenia, vtrhli traja ľudia.

Maxim Volkov, Alina Orlova a muž známy ako Paladín. Prízraky, ktoré povstali z popola.

„Máme minúty, ak nie sekundy," hodil Maxim bez toho, aby sa obzrel. Jeho oči už skenovali miestnosť a zachytili pult s hlavným prepínačom vysielania. „Alina, Paladín, potrebujem čas. Za každú cenu."

Alina prikývla, srdce jej bilo niekde v hrdle. V rukách zvierala ťažkú kovovú tyč – nohu z jednej zo stoličiek v chodbe. Proti profesionálom to bolo smiešne, ale bolo to aspoň niečo. Vedľa nej sa Paladín pohyboval s nadpozemskou grániou predátora. Nevydal ani hlásku. V rukách držal pištoľ s tlmičom, ktorú zobral jednému zo strážcov pri vchode. Jeho tvár bola nepreniknuteľnou maskou, ale v očiach mu horel studený oheň pomsty.

Maxim už bol pri cieli. Odstránil kryt zo systémového bloku, pripojil svoju flashku a ďalšie zariadenie, ktoré vyzeralo ako klubko drôtov a mikročipov. Jeho prsty poletovali nad prenosnou klávesnicou, ktorú vytiahol z vrecka. Na malom displeji sa rozbehli riadky kódu. Nehackoval systém zvonku. Stal sa jeho súčasťou, vstrekovajúc svoj vírus priamo do srdca.

„Spojenie s ochranou!" – ozval sa v chodbe tlmený výkrik. „Perimeter strojovne je napadnutý! Všetky skupiny ku mne!"

„Sú tu," pokojne konštatoval Paladín.

Dvere sa rozleteli a v otvore sa objavili dve postavy v čiernych taktických uniformách s emblémami „Egida" na rukávoch. Jeho bývalí bratia v zbrani.

Paladín neváhal. Dva krátke, takmer bezhlučné výstrely. Dve červené bodky rozkvitli na prilbách strážcov a oni sa zrútili na zem ako vrecia. Nemieril tak, aby zranil. Konal podľa protokolu, ktorý mu vtĺkali do hlavy celé roky. Protokolu likvidácie.

Alina sa odtiahla, ale hneď sa ovládla. Postavila sa chrbtom k Maximovi, aby ho zakryla, a jej pohľad bol upretý na dvere.

„Maxim?" – jej hlas sa triasol.

„Pracujem..." – prešepkal, bez toho, aby odtrhol pohľad od obrazovky. „Dvojité šifrovanie, priebežná autentifikácia... Štal nie je idiot. Postavil digitálnu pevnosť."

V dverách sa objavili ďalší traja. Jeden z nich hodil do miestnosti malú šachovú figúrku.

„Svetelná bomba!" – zakričal Paladín, odvrátil sa a zavrel oči.

Oslňujúci záblesk a ohlušujúci rachot prerušili ticho. Alina vykríkla a zakryla si uši. Svet sa na okamih premenil na bielu škvrnu a zvonivú prázdnotu. Maxim, pohltený prácou, len inštinktívne sklonil hlavu na plecia.

Paladín už bol v pohybe. Než Alina prestalo zvonenie v ušiach, vystrelil trikrát. Keď sa jej zrak zaostril, videla, ako vytiahol tretie telo z priechodu. Nebol to človek. Bol to stroj na zabíjanie, ale teraz tento stroj pracoval pre nich.

„Takmer som to dokázal!“ zakričal Maxim. Na čele sa mu objavili kvapky potu. „Potrebujem ešte dvadsať sekúnd! Priamy prístup k videoprenosu je takmer otvorený!“

Ale za dverami už neboli jednotliví bojovníci. Tam sa formovala útočná skupina. Bolo počuť rinčanie kovu, tiché povely. Pripravovali sa na koordinovaný útok.

„Nemáme dvadsať sekúnd,“ povedal Paladín. Pozrel na Alinu. „Vidíš ten červený páčik na stene? Systém hasenia požiaru. Halogén. Nie je smrteľný, ale na chvíľu ich vyradí z prevádzky. Dusík vytlačí kyslík.“

„Ale my tiež...“ začala Alina.

„Máme tridsať sekúnd po aktivácii, kým koncentrácia dosiahne kritickú úroveň,“ prerušil ju. „To by malo stačiť. Keď dám povel, konaj. A zatiaľ...“

Pozrel do chodby a hneď sa odtiahol. Guľka vyrazila iskry z dverového rámu.

„Kryjú sa štítom,“ hlásil. „Pohybujú sa pomaly, ale iste.“

Alina sa pozrela na Maximovi. Jeho tvár bola bledá, pery stisnuté do tenkej čiary. Bol na pokraji zrútenia.

„Pätnásť sekúnd!“

Paladín sa znova pozrel von. Štyria ľudia. Taktický štít vpredu. Boli päť metrov od nich.

„Desať!“

Pozrel na Alinu. V jeho očiach sa zablyslo niečo podobné ľudskému pocitu. Rešpekt.

„Päť!“ – takmer zastonal Maxim. „Mám to! Mám kontakt! Načítavam balíkúdajov!“

Pásik sťahovania na jeho malom displeji sa pomaly posúval dopredu. 10 %... 20 %...

Úderná skupina vtrhla do miestnosti. Vpredu bol muž so štítom, za ním traja s automatmi v pohotovosti.

Paladín začal strieľať. Jeho guľky bezmocne odskakovali od štítu. Odvetná paľba ho prinútila ukryť sa za serverovým pultom, ktorý zvonil od zásahov.

„Alina, teraz!“ zakričal.

Alina bez váhania vybehla k stene a zo všetkých síl potiahla za páku.

Ozval sa ohlušujúci rev. Z dýz pod stropom začal s syčaním unikať hustý biely plyn. Zapla núdzová siréna, ktorá všetko zaliala červeným blikajúcim svetlom.

Bojovníci „Egida“ na okamih zaváhali. Nečakali to. Táto sekunda stačila.

Paladín vybehol spoza pultu. Nestrieľal na nich, ale nad nimi. Guľky zasiahli upevnenia podhľadu. Niekoľko ťažkých panelov s káblami spadlo priamo na útočnú skupinu. Štít sa zakolísal a vojak, ktorý ho držal, stratil rovnováhu.

Paladín už bol nablízku. Jedného udrel rukoväťou pištole do krku. Druhého kopnutím do kolena, čím mu vykrútil kĺb v opačnom smere. Tretí sa stihol otočiť, ale Paladínovi už priložil hlaveň k spánku. Cvaknutie.

Zostávajúci bojovník, ten so štítom, ho odhodil a vrhol sa na Paladína. Nebola to len bitka, bola to zúrivosť. Spoznal ho. „Zradca!“ zachripel cez respirátor.

Zaplietli sa do krutého súboja, kotúľajúc sa po podlahe uprostred bieleho oparu a blikajúcich svetiel.

„70 %... 80 %...“ – mumlal Maxim a kašľal. Plyn začal pôsobiť a v pľúcach sa objavilo pálenie.

Alina popadla hasiaci prístroj. Videla, ako bojovník „Egida“ získava prevahu, jeho prsty sa zvierajú na krku Paladína. Priskočila a celou silou mu udrela ťažkou fľašou po hlave. Ozvalo sa hluché buchnutie. Bojovník ochabol.

Paladín ho odstrčil a dychtivo lapala po dychu. Pozrel na Alinu. Tiché kývnutie.

„Hotovo!“ – zvolal Maxim triumfálne. „Balík je nahratý! Systém je pod mojou kontrolou. Môžem vysielať všetko, čo chcem.“

Odtrhol pohľad od svojho zariadenia a pozrel na scénu pred sebou: oblaky dymu, blikajúce červené svetlo, telá na podlahe, Alina s hasiacim prístrojom a Paladín, ktorý sa pomaly dvíhal na nohy.

Bola to scéna ako z pekla. Ale bolo to ich víťazstvo.

Kapitola 23: Pravda na obrazovke

Na obrovskom pódiu, zalitom studeným modrým svetlom, bol Viktor Štal na vrchole svojho triumfu. Jeho hlas, zosilnený najlepším akustickým systémom na svete, zneli ako hlas proroka. Neoslovoval len lídrov G7, ktorí sedeli v prvom rade. Oslovoval celý svet.

„... stojíme na okraji priepasti," hlásal, pričom jeho ruky kreslili vo vzduchu tragické obrazy. Informačný chaos, ideologické epidémie, neviditeľní nepriatelia, ktorí ničia naše spoločnosti zvnútra. Dnes ráno skupina fanatických teroristov zaútočila na naše historické centrum vo francúzskych Alpách. Snažili sa zničiť nielen budovu, ale samotnú myšlienku poriadku. Myšlienku bezpečnosti.

Na obrovskej obrazovke za ním sa striedali zábery: dymiace trosky kláštora (šikovne natočené z vhodného uhla), tváre smútiacich zamestnancov „Egida", vymyslené titulky správ. Bola to dokonalá symfónia strachu.

„Už si nemôžeme dovoliť polovičné opatrenia," hlas Štal nabral na sile. „Potrebujeme nový nástroj. Globálny, rozhodný, efektívny. Egida vám tento nástroj ponúka. Podpísaním Globálneho bezpečnostného paktu nám dnes dáte mandát na obhajobu našej spoločnej budúcnosti. Dáte nám právo vykoreniť nákazu, kdekoľvek sa objaví. Vy...

Nedokončil vetu.

Zrazu jeho sebavedomá tvár na obrazovke zamrkala a zmizla. Na sekundu zavládla čierna prázdnota, a potom sa na niekoľkometrovom displeji objavil naskenovaný dokument, napísaný staromódnym nemeckým písmom gotickým písmom.

Štal zamrzol v polovici vety. V sále sa rozniesol zmätené šepkanie.

Na obrazovke sa zväčšeným písmom objavil názov: „Die Lehre von der soziologischen Vernichtung". „Doktrína sociologického zničeniu". Autor: Walter Künneth, 1943.

V kontrolnej miestnosti Maxim Volkov zovrel päste. „Prvý je za nami."

Obraz sa zmenil. Teraz to bola jednoduchá, ale o to desivejšia tabuľka. Štyri fázy.

PATOLOGIZÁCIA.

IZOLÁCIA.

DEHUMANIZÁCIA.

LIKVIDÁCIA.

Pod tabuľkou sa objavil dopis, ktorý Maxim pridal osobne: *„Protokol Alfa. Jeruzalem, ~33 n. l. Znovuobjavený v nacistického Nemecka, ~1943. Vylepšený nadáciou „Egida", súčasnosť."*

Štal zbledol. Otočil sa a zúrivo hľadel na obrazovku, akoby ju mohol spáliť pohľadom. Niečo kričal do mikrofónu, ale nebol počuť žiadny zvuk. Maxim ho vypol. V sále zavládlo ohlušujúce ticho, ktoré narúšal len hukot ventilácie.

Ďalší snímok. Finančné dokumenty. Transakcie zo švajčiarskych bánk z rokov 1946-1947. Peniaze vyvedené z nacistického Nemecka prichádzali na účty charitatívneho fondu „Dialog Center“. Predchodcu „Egidy“. Súvislosť bola nepopierateľná. Nacistické zlato sa stalo základom jeho impéria.

Lídri krajín v prvom rade si vymieňali pohľady. Premiér Veľkej Británie niečo šepkal do ucha prezidentovi Francúzska. Nemecký kancelár sedel s kamennou tvárou, jeho prsty zbledli, ako zvieral podrúčky kresla.

Štal sa otočil k sále a snažil sa niečo povedať, gestikuloval, ale všetky pohľady boli upreté na obrazovku. Už nebol prorokom, ale hercom nemého filmu, ktorý stratil svoje publikum.

Maxim otvoril na obrazovke ďalší súbor. A tento úder bol osobný.

Na obrazovke sa objavil osobný spis. Meno: David. Priezvisko: neznáme. Pod menom bola fotografia vystrašeného osemročného chlapca s veľkými tmavými očami. A vedľa – fotografie dymiacich troskách ranča vo Waco v štáte Texas. Text pod fotografiou hlásal: *„Subjekt bol zachránený po operácii zameranej na likvidáciu sekty. Rodičia zahynuli. Bol zaradený do programu „Paladín“ na resocializáciu a výcvik. Krycia legenda: rodina bola zavraždená fanatikmi“*.

Alina, ktorá stála pri dverách strojovne, zadržala dych. Videla, ako sa Paladínovi napli chrbtové svaly. Bol to jeho príbeh, jeho ukradnutý život, vystavený na obdiv celému svetu.

A potom Maxim zasadil posledný, zdrvujúci úder.

Na obrazovke sa objavilo video. Zrnité zábery z bezpečnostnej kamery v podzemí kláštora. Štalova tvár, znetvorená hnevom, v detailnom zábere. A jeho hlas, chladný, jasný a absolútne nemilosrdný, sa rozniesol po obrovskej sále:

„...Zapečatiť sektor. Pochovať ich všetkých.“

Sekunda ticha. Zdalo sa, že svet prestal dýchať.

A potom ticho explodovalo.

V sále zavládol chaos. Novinári, ktorí dovtedy sedeli v zadných radoch, sa vrhli dopredu a cvakali fotoaparátmi. Delegáti vyskočili zo svojich miest, kričali a ukazovali prstami na Štala. Ochranka samitu, ktorá nepatrila k „Egide“, sa vrhla k pódiu.

Viktor Štal stál uprostred tohto hurikánu, úplne sám. Jeho maska spadla. Už nebol architektom nového svetového poriadku. Bol len tiran zahnaný do kúta, ktorého lži sa zrútili v priamom prenose. Jeho tvár sa zmenila na grimasu zvieracej nenávisti. Otočil sa a začal bežať z pódia k núdzovému východu.

V technickej miestnosti sa Maxim oprel o operadlo stoličky a vytiahol svoje zariadenia. Ťažko dýchal.

„To je všetko,“ vydýchol. „Podarilo sa nám to.“

Alina pristúpila k nemu a položila mu ruku na rameno. Oči jej žiarili od sĺz.

Paladín mlčky hľadel na obrazovku, kde stále visela tvár chlapca menom David. Potom sa otočil a vykročil k východu z technickej miestnosti, miznúc v červenom svetle núdzových svietidiel. Zostala mu ešte jedna, posledná úloha.

Kapitola 24: Pád titána

Chaos bol ideálnym krytím. Kým svetoví lídri v šoku vyskakovali zo svojich miest a bezpečnostné služby, ktoré nemali nič spoločné s „Egidou“, sa snažili prebiť sa k pódiu, Viktor Štal utekal. Neobzrel sa. Inštinkt prežitia, vycibrený rokmi intríg a zrady, ho viedol cez služobné chodby, ďalej od svetla reflektorov a stoviek obviňujúcich pohľadov.

Bežal bielym, sterilným labyrintom, jeho drahé topánky klepali po dlažbe. Za ďalšou odbočkou bol služobný výťah vedúci do podzemnej garáže. Tam na neho čakalo auto, pripravené odviezť ho kamkoľvek v Európe. Ešte stále mohol zmiznúť. Skryť sa, využiť jeden z desiatok náhradných plánov. Impérium sa zrútilo, ale on, Viktor Štal, bol nažive. To bolo hlavné.

Zabočil za roh a prudko zabrzdil.

Desať krokov od neho, pri dverách výťahu, stála nehybná postava v čiernom. Paladín.

Štal na okamih zamrzol. Na jeho tvári sa odrazila celá škála pocitov: prekvapenie, hnev a potom pohŕdavý úsmev.

„David,“ vypľul meno ako jed. „Vždy som hovoril, že sentimentalita je chyba. Treba ju odstrániť už v detstve. Čo chceš urobiť? Zabiješ ma? Syn zabije otca? Aká banálna grécka tragédia.“

Paladín neodpovedal. Len stál a blokoval cestu k záchrane. Jeho tvár bola bez akýchkoľvek emócií, premenená na chladný, odmeraný výraz spravodlivosti.

„Myslíš, že to niečo zmení?“ pokračoval Štal a pomaly urobil krok vpred. Znovu nadobudol kontrolu, jeho mozog horúčkovito hľadal východisko. „Si môj najlepší projekt. Všetko, čím si, som ja. Tvoja sila, tvoje schopnosti, tvoja bolesť. Dal som ti cieľ, keď si nemal nič!“

„Dal si mi lož,“ Paladínov hlas bol tichý, vyrovnaný a o to desivejší. Nebola v ňom zlosť. Len konštatovanie faktu.

„Lož je nástroj!“ vykríkol Štal. „Nástroj, ktorý buduje impériá! Bol si súčasťou niečoho veľkého! A títo... tento hacker, táto novinárka... sú červy! Chcú rovnosť, chaos, slabosť! Ja som chcel poriadok!“

Urobil ďalší krok. Teraz ich delilo nie viac ako päť metrov.

„Počúvaj ma, David,“ jeho tón sa stal vtieravým, manipulujúcim. „Ešte nie je neskoro. Môžeme to všetko napraviť. Mám zdroje. Zmizneme spolu. Začneme odznova. Ty a ja. Ako vždy.“

Paladín pomaly pokrútil hlavou. „Už nie je žiadne „ty a ja“. Už nie je žiadny „Paladín“.

Štal pochopil, že slová sú zbytočné. V jeho očiach sa zablysla zúrivosť zahnaného zvieraťa. Vrhol sa dopredu, ale nie na Paladína, ale nabok, k požiarnej skrinke na stene. Chcel rozbiť sklo, zapnúť alarm, získať pár sekúnd, vytvoriť zmätok.

Nestihol to.

Paladín sa pohol s nadľudskou rýchlosťou. Nezačal biť ani strieľať. Proste sa postavil Štalovi do cesty a vystrčil bok a rameno. Štal, letiaci plnou rýchlosťou, narazil do neho ako do kamenného múru.

Ozvalo sa odporné, vlhké prasknutie.

Štal zakričal. Nebol to výkrik zúrivosti, ale prenikavý výkrik plný bolesti a hrôzy. Jeho ľavá noha bola vykrútená v neprirodzenom uhle. Kosť, ktorá prerazila nohavice drahých nohavíc, biela na pozadí tmavej látky.

Zrútil sa na zem, krútil sa a zvíjal. Paladín sa nad ním skláňal, pokojný a nehybný.

Nechcel ho doraziť. Vražda by bola milosrdenstvom. Vražda by bola koncom. A Štal si zaslúžil súd, výsluchy, poníženie. Zaslúžil si život v troskách vlastného sveta.

Paladín sa naklonil. Štal sa v hrôze odtiahol a zakryl si hlavu rukami. Ale Paladín sa len priblížil k jeho uchu.

„Za Davida," zašepkal tak, aby ho počul lenŠtal. „A za ostatné deti."

Potom sa narovnal. Za rohom už bolo počuť dupot topánok a výkriky. Bezpečnostné služby boli blízko.

Paladín sa naposledy pozrel na postavu skrútenú na podlahe, ktorá bola jeho stvoriteľom a väzniteľom. Na jeho tvári nebolo ani uspokojenie, ani nenávisť. Len prázdnota.

Otočil sa a vykročil k nenápadným služobným dverám na konci chodby. Otvoril ich, vkĺzol dovnútra a zavrel za sebou.

Keď do chodby vtrhli prví strážcovia, videli len zlomeného titána plačúceho od bolesti a prázdnu chodbu.

V zmatku si nikto nevšimol, ako tieň opustil budovu a rozpustil sa v nastávajúcom alpskom súmraku. Prízrak sa opäť stal prízrakom. Ale tentoraz – slobodným.

Kapitola 25: Ticho po búrke

Vyšetrovacia miestnosť bola bezvýrazná, ako všetky podobné miestnosti na svete. Béžové steny, dlhý laminátový stôl, dve stoličky na jednej strane, tri na druhej. Vzduch voňal vychladnutou kávou a únavou. Za oknom padal pochmúrny ženevský dážď.

Maxim a Alina sedeli vedľa seba. Boli hrdinami dňa. Spasiteľmi sveta, ako hlásali novinové titulky. Ale necítili sa ako hrdinovia. Cítili sa vyprázdnení, ako keby z nich vytiahli jadro a nechali len obal. Búrka utíchla a nastalo ohlušujúce ticho.

Proti nim sedeli traja ľudia. Predstaviteľ Interpolu – prísny Francúz s unavenými očami. Agentka MI6 – elegantná žena s dravým úsmevom. A analytik z BND, nemeckej spravodajskej služby – mladý muž v okuliaroch, ktorý sa viac pozeral do svojho tabletu ako na nich. Bola to medzinárodná komisie pre prípad „Egida“.

„Takže, dovoľte mi ešte raz upresniť,“ povedal Francúz a prelistoval zložku. „Tvrdíte, že Walter Künneth túto doktrínu nevymyslel, ale len... „znovuobjavil“ na základe analýzy súdu s Ježišom Nazaretským?“

„Áno,“ odpovedala Alina unavene. Bola to už piata hodina výsluchu a oni opakovali stále to isté. „Protokol Alfa“, ako ho nazývali. Štvorfázová metóda k sociálnemu zničeniu, ktorú po prvýkrát použil Sanhedrin. „Egida“ a ich predchodcovia, *Custodes Fidei,* ju len zdokonalili a technologizovali.

Analytik z BND zdvihol oči od tabletu. „A tento protokol... čisto teoreticky... do akej miery je reprodukovateľný? Súbor, ktorý ste nám poskytli, obsahuje pomerne podrobné pokyny pre každú fázu. Patologizácia cieľov prostredníctvom médií, izolácia od spojencov, dehumanizácia v očiach spoločnosti...“

Maxim pocítil, ako mu po chrbte prebehol chlad. Zachytil niečo v tóne Nemca. Nebola to hrôza. Bol to profesionálny záujem.

„Je absolútne reprodukovateľný,“ zasiahol Maxim. „V tom je celá podstata. Nie je to mágia. Je to sociálne inžinierstvo. Psychológia davu. Ak máte zdroje – mediálne, finančné, politické – môžete ničiť reputáciu a život akéhokoľvek človeka alebo skupiny ľudí. Štal to dokázal desiatky ráz.“

Agentka MI6 sa usmiala. „Očarujúce. A samozrejme hrozné. Ale povedzte mi, pán Volkov, váš program, ktorý zhromaždil poškodený súbor... Použili ste latinský preklad Evanjelium od Matúša ako kľúč. Aký zložitý bol tento algoritmus?“

„Nie je to zložitosť algoritmu,“ vysvetlil Maxim. „Je to netriviálnosť myšlienky. Nikomu by nenapadlo hľadať kľúč k digitálnemu súboru v starovekom texte. Ale akonáhle je myšlienka na svete, jej realizácia... je dostupná.“

Traja sa na seba pozreli. V ich pohľadoch Maxim a Alina nevideli úľavu z toho, že monštrum bolo porazené. Videli lesk znalcov, ktorým sa do rúk dostal nový, neuveriteľne mocný a nebezpečný nástroj.

Na odhalené materiály sa nepozerali ako na dôkaz zločinu, ale ako na návod na použitie.

„Samozrejme, všetky materiály budú utajené pod označením „prísne tajné“, uistil ich Francúz. „Svet sa nesmie dozvedieť o existencii takýchto technológii. Mohlo by to vyvolať nepredvídateľné následky.“

Alebo ju môže niekto iný začať používať skôr ako vy, dokončil v duchu Maxim.

Alina to tiež pochopila. Pozerala na tváre naproti sebe a videla v nich budúcnosť. Budúcnosť, v ktorej Štalovu doktrínu nezničia, ale prijmú za svoju. Očistia ju od nacistického a inkvizičného pozlátka, oblečú do rešpektovateľného kostýmu „obhajoby národnej bezpečnosti“ a dajú do služieb štátu.

Vyhrali bitku, ale vojna bola prehratá v tom momente, keď odkryli všetky karty. Idea bola príliš lákavá na to, aby ju jednoducho pochovali spolu so Štalom. Idea bola nesmrteľná.

Keď sa výsluch skončil a vyšli na mokré ulice Ženevy, ani Maxim, ani Alina nepovedali ani slovo. Len kráčali pod jedným dáždnikom a počúvali bubnovanie kvapiek. Hrdinovia, ktorí zachránili svet, len aby ho odovzdali do rúk novým, rešpektovanejším netvorom.

Porazili „Egidu“. Ale prehrali s dedičstvom inkvizítora. A toto zničujúce poznanie bolo ťažšie ako všetky utrpené rany.

Epilóg: Nová značka

O tri mesiace neskôr. Jazero Como.

Slnko lenivo zapadalo za zalesnené hory a farbilo pokojnú hladinu vody odtieňmi roztaveného zlata a cinabru. Vzduch bol teplý a voňal kvetmi a čerstvo uvareným espressom. Na terase malej vily, skrytej pred zvedavými pohľadmi starých cyprusanov, sedeli dvaja ľudia.

Maxim Volkov a Alina Orlova sa snažili žiť normálny život.

Po niekoľkých týždňoch vyčerpávajúcich výsluchov a uzavretých pojednávaní ich konečne prepustili. S podpisom o mlčanlivosti hrubým ako malý román a dôrazným odporúčaním „zmiznúť“. Herr Müller, starý curyšský bankár, dodržal svoje slovo. Poskytol im útočisko, miesto, kde mohli skúsiť zahojiť jazvy – viditeľné aj tie vnútorné.

Maxim mlčky hľadel na vodu. Jeho ruky, ktoré kedysi lietali nad klávesnicou, teraz pokojne ležali na kolenách. Už sa viac nekrčil pri každom ostrom zvuku. Nočné mory stále prichádzali, ale už menej často. Vedľa Aliny ustupovali rýchlejšie.

Alina čítala niečo na tablete, jej tvár bola sústredená. Rozpustila si vlasy a tie jej jemne padali na plecia. Už nevyzerala ako vyšťavená novinárka pripravená na boj. Takmer.

„Egida“ bola rozpustená. Jej aktíva boli zmrazené, vedenie zatknuté. Viktor Štal čakal na súd v Haagu a jeho prípad sľuboval, že bude najväčším procesom desaťročia. Svet zdalo sa, že si vydýchol s úľavou a rýchlo zabudol na nepríjemný incident.

„Pozri,“ povedala ticho Alina a otočila k nemu tablet.

Na obrazovke bola spravodajská relácia. Vážny hlásateľ na pozadí vlajok Európskej únie a USA hovorili o novej výzve súčasnosti.

„... v reakcii na rastúce asymetrické hrozby a v boji proti šíreniu deštruktívnych ideológií a informačných epidémií,“ hovoril hlásateľ, „lídri vedúcich svetových veľmocí oznámili vytvorenie nového nadnárodného orgánu. „Výbor pre zabezpečenie kognitívnej bezpečnosti“. Jeho úlohou bude monitorovanie a preventívne reagovanie na pokusy o destabilizáciu verejného vedomia.

Rétorika bola premyslená, hladká a až bolestivo známa.

Maxim vzal tablet. Prelistoval článok. „Boj proti asymetrickým hrozbám“. „Informačné epidémie“. „Preventívne reagovanie“. To boli ich slová. Boli to slová Štalov, očistené od fanatizmu, zabalené do lesklého obalu demokratickej nevyhnutnosti.

Zväčšil fotografiu z tlačovej konferencie. Za tribúnou stál britský premiér. A za ním, v rade poradcov, Maxim uvidel známu tvár. Bola to tá istá agentka MI6 s dravým úsmevom, ktorá ich vypočúvala v Ženeve. Pozerala priamo do kamery a v jej očiach bol ten istý lesk – lesk človeka, ktorý dostal do rúk nový, mocný nástroj.

Maxim odložil tablet a znova sa pozrel na jazero. Na jeho upokojujúcu, klamlivú hladinu. Pelikán nezomrel. Len si zmenil operenie.

„Ničia doktrínu," povedal ticho, ale vo večernom tichu zneli jeho slová ako rozsudok. „Proste urobili rebranding."

Alina neodpovedala. Len ho vzala za ruku. Jej prsty boli teplé a silné.

Vojna neskončila. Ani sa nezačala. To, čím prešli, bolo len predohrou. Zúfalou snahou varovať svet, ktorá viedla len k tomu, že zbrane sa dostali do iných rúk. Šikovnejších. Legitímnejších.

Ich pohľady sa stretli.

Nebol v nich strach. Nebolo v nich zúfalstvo. Len chladné, tvrdé odhodlanie.

Boj sa len začínal.